

Αριθμός απόφασης: 4627/2012  
ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ  
[ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ]

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Ευγενία Τσιώρα, Πρόεδρο Πρωτοδικών - Εισηγήτρια, Ελένη Οικονόμου και Ιωάννη Ναυπλιώτη, Πρωτοδίκες και τη Γραμματέα Βασιλική Αναγνωστοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στον Πειραιά στις 25 Μαΐου 2011, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία «  
» και το διακριτικό τίτλο «  
», που εδρεύει  
στις  
και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο  
από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο της Χρίστο Καυκούλα.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία «  
» και το διακριτικό τίτλο  
«  
», που εδρεύει στον  
και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία  
εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο της Εμμανουήλ Μεταξάκη.

Η ενάγουσα άσκησε ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου την από 25/8/2010 και με αριθμ. κατάθ. 8677/1-9-2010 εξαίρ. 613 αγωγή της, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε η 16/2/2011 και μετ' αναβολή αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

ΑΦΟΥ εκφωνήθηκε η υπόθεση νόμιμα κατά τη δημόσια συνεδρίαση που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

ΑΦΟΥ άκουσε τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων, οι οποίοι ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

από τον ίδιο τον δημιουργό του αφορά το δωδεκάμηνο που προηγήθηκε από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως για καταχώριση στον Ο.Β.Ι., (άρθ. 14 § 1 περ. α' του ανωτέρω π.δ.). Εκ τούτου παρέπεται ότι, αν κυκλοφόρησε στο εμπόριο, έστω και από τον δημιουργό του, για χρόνο μεγαλύτερο του δωδεκαμήνου, αίρεται ("προσβάλλεται") ο χαρακτήρας του ως "νέου" και επομένως δεν είναι προστατεύσιμο. Περαιτέρω, αποφασιστικής σημασίας για τον ατομικό χαρακτήρα του σχεδίου ή υποδείγματος είναι το ερώτημα, αν το κρίσιμο προϊόν εμφανίζεται ως κάτι το ουσιαστικώς διαφορετικό στα μάτια του ενημερωμένου χρήστη, επομένως και ως προϊόν που θα άξιζε να αγοράσει γι' αυτόν τον λόγο. Επομένως τα σχέδια και τα υποδείγματα διαθέτουν ατομικό χαρακτήρα, όταν συντελούν στην επαρκή διαφοροποίηση των αντιστοιχών προϊόντων, στα οποία εφαρμόζονται, με περαιτέρω συνέπεια να αυξάνεται η ελκυστικότητα και ο κύκλος των πωλήσεών τους (Σελέκου Οι ουσιαστικές προϋποθέσεις προστασίας των βιομηχανικών σχεδίων και υποδειγμάτων κατά το π.δ. 259/1997 σε ΕπισκΕΔ 1998 σελ. 642 επ.). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 20 του αυτού π.δ. (259/1997), για την καταχώριση σχεδίου ή υποδείγματος απαιτείται η κατάθεση αιτήσεως καταχωρίσεως στον Ο.Β.Ι., εφόσον δε η αίτηση είναι κανονική και πλήρης, ο Ο.Β.Ι. εκδίδει πιστοποιητικό καταχωρίσεως του σχεδίου ή υποδείγματος, χωρίς προηγούμενο έλεγχο των ουσιαστικών προϋποθέσεων (άρθ. 24 του π.δ.). Σημειώνεται ότι η έλλειψη ελέγχου των ουσιαστικών προϋποθέσεων για την έκδοση του σχετικού πιστοποιητικού ανισταθμίζεται με τη δυνατότητα της δικαστικής αναγνώρισεως του ως ακύρου (άρθ. 16 του π.δ., βλ. σχετ. Λιακόπουλου ό.π. σελ. 279). Με το πιστοποιητικό αυτό δημιουργείται και το αποκλειστικό δικαίωμα στο υπόδειγμα ή σχέδιο να το χρησιμοποιεί και να απαγορεύει σε οποιοδήποτε τρίτο τη χρήση του χωρίς τη συγκατάθεσή του (άρθρ. 26 π.δ. 259/1997). Η, ως άνω, χρήση καλύπτει, ιδίως την κατασκευή, προσφορά, διάθεση στην αγορά, εισαγωγή ή χρήση του προϊόντος στο οποίο έχει ενσωματωθεί ή εφαρμοστεί το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα καθώς και την αποθήκευση προϊόντος για τους σκοπούς αυτούς. Σε περίπτωση προσβολής, παρούσας ή απειλουμένης, του καταχωρημένου σχεδίου ή υποδείγματος ο κάτοχός του δικαιούται να απαιτήσει την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον, ενώ, όπως προαναφέρθηκε, ανάλογη εφαρμογή έχουν και οι διατάξεις των παραγράφων 2, 3, 4, 5, 6 και 7 του άρθρου 17 του ν. 1733/1987 (άρθρ. 28 π.δ. 259/1997), σύμφωνα με τις οποίες: α) σε περίπτωση υπαιτίου προσβολής του καταχωρημένου σχεδίου ή υποδείγματος ο ζημιωθείς κάτοχός του δικαιούται να απαιτήσει εκλεκτικώς (Λιακόπουλος ό.π. σελ. 141 επ.) την αποκατάσταση της ζημίας ή την απόδοση της ωφελείας από την αθέμιτη εκμετάλλευση της ευρεσιτεχνίας ή την πληρωμή του ποσού ανάλογου προς το τίμημα άδειας εκμεταλλεύσεως (παρ. 2 του άρθρου 17 του ν. 1733/1987), β) τα ίδια δικαιώματα παρέχονται και σ' εκείνον που έχει καταθέσει αίτηση καταχωρίσεως, μόνο που στην περίπτωση αυτή το δικαστήριο μπορεί να αναβάλει την εκδίκαση της υπόθεσης έως ότου εκδοθεί το σχετικό πιστοποιητικό (παρ. 3 του άρθρου 17 του ν. 1733/1987). Περαιτέρω, τα βιομηχανικά σχέδια ή υποδείγματα, για τα οποία δεν έχει εκδοθεί πιστοποιητικό καταχωρίσεως μπορούν να προστατευθούν και με βάση τη γενική ρήτρα του άρθρου 1 του ν. 146/1914, που ορίζει «Απαγορεύεται κατά τας εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγάς πάσα προς τον σκοπόν ανταγωνισμού γινομένη πράξις, αντικειμένη

Θεωρώ  
Η Διευκρίνιση  
6

6

6

6

(2<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –

Τακτική Διαδικασία)

υπόψη και ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού του σχεδίου ή υποδείγματος κατά την εκπόνηση του σχεδίου ή υποδείγματος». Επομένως, η ουσιαστική προϋπόθεση του "νέου" αφενός συντρέχει για εκείνα τα σχέδια ή τα υποδείγματα, τα οποία δεν είναι ήδη γνωστά στο ενδιαφερόμενο κοινό σε οικουμενικό επίπεδο, αφετέρου η έννοια του "νέου" εξετάζεται με τη διαδικασία της συγκρίσεως (ΑΠ 1134/2005 Δημ. Νόμος, ΕφΠειρ 220/2004 ΔΕΕ 2004. 748, ΕΛΔ 47. 1456, ΠΠΘ 42143/2007 ΕΛΛΔΙΚ 2008/308, ΠΠΘ 3.509/2001 αδημ., Λιακόπουλος Βιομηχανική Ιδιοκτησία Έκδ. Ε' σελ. 278). Μάλιστα, τότε μόνον θεωρείται ότι το εξεταζόμενο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν είναι νέο, όταν είναι πανομοιότυπο, δηλαδή απολύτως όμοιο με κάποιο προγενέστερο. Αυτό έχει ως συνέπεια να θεωρούνται ότι δεν είναι νέα και επομένως, να αποκλείονται από την προστασία του π.δ. 259/1997 μόνον εκείνα τα σχέδια και τα υποδείγματα, τα οποία αποτελούν πιστή αντιγραφή γνωστών ήδη σχεδίων και υποδειγμάτων ή διαφέρουν από τα τελευταία μόνον ως προς επουσιώδεις λεπτομέρειες τους. Επομένως, το "νέο" είναι επιεικής και εύκολη στην εφαρμογή της ουσιαστική προϋπόθεση προστασίας, αφού, αφενός αποκλείει μόνο τα σχέδια ή υποδείγματα που είναι αντιγραφές προηγουμένων σχεδίων ή υποδειγμάτων και αφετέρου διαπιστώνεται χωρίς κρίση με αξιολογικά στοιχεία. Ενόψει του ότι, κατά τα ανωτέρω, "νέα" δεν είναι μόνο τα ήδη γνωστά σχέδια και υποδείγματα, ανακύπτει η ανάγκη οριοθέτησεως των γνωστών, κατά την έννοια του νόμου, σχεδίων και υποδειγμάτων. Το άρθρο 13 του προαναφερομένου π.δ. ορίζει ότι το σχέδιο ή υπόδειγμα θεωρείται ότι έχει καταστεί προσιτό στο κοινό (άρα δεν είναι "νέο") αν έχει δημοσιευθεί μετά από καταχώριση ή με άλλο τρόπο έχει εκτεθεί, κυκλοφορήσει στο εμπόριο ή γνωστοποιηθεί με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, εκτός αν τα γεγονότα αυτά (δημοσίευση, έκθεση, κυκλοφορία, γνωστοποίηση) ήταν λογικώς αδύνατο να γίνουν γνωστά, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, στους κύκλους που ειδικεύονται στον οικείο κλάδο και ασκούν δραστηριότητες εντός της Κοινότητας, πριν από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως για καταχώριση στον Ο.Β.Ι., ή, εφόσον διεκδικείται προτεραιότητα, πριν από την ημερομηνία προτεραιότητας. Δηλαδή δεν θεωρούνται νέα, όσα σχέδια ή υποδείγματα είναι ήδη γνωστά στους σχεδιαστές, παραγωγούς και εμπόρους της σχετικής αγοράς, οι οποίοι ασκούν δραστηριότητες εντός της ευρύτερης περιοχής της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Αναφορικά δε με το χρόνο και το μέσο γνωστοποίησεως του προγενεστέρου σχεδίου ή υποδείγματος, δεν υφίστανται ιδιαίτεροι περιορισμοί, με την έννοια ότι την ουσιαστική προϋπόθεση του "νέου" αναιρούν τα προϋπάρχοντα σχέδια και υποδείγματα, τα οποία έγιναν γνωστά στο παρελθόν με οποιοδήποτε μέσο. Συνεπώς δεν είναι "νέα", σύμφωνα με την έννοια του νόμου, και εκείνα τα σχέδια ή υποδείγματα, τα οποία δημοσιεύθηκαν στον ειδικό τύπο ή παρουσιάστηκαν σε κλαδικές εκθέσεις κατά το απώτερο παρελθόν. Αρκεί ότι τα σχέδια ή τα υποδείγματα του μακρινού παρελθόντος είναι και σήμερα προσιτά, δηλαδή οι ενδιαφερόμενοι επαγγελματίες έχουν τη δυνατότητα να τα βρουν και να τα αξιοποιήσουν χωρίς ιδιαίτερες δυσχέρειες. Σε περίπτωση, κατά την οποία ένα σχέδιο ή υπόδειγμα έχει καταστεί προσιτό στο κοινό, κατά τα ανωτέρω, από τον ίδιο τον δημιουργό του, που το κυκλοφόρησε στο εμπόριο, δεν προσβάλλεται ο "νέος" χαρακτήρας του, μόνον εφόσον η κυκλοφορία του αυτή στο εμπόριο

από τον ίδιο τον δημιουργό του αφορά το δωδεκάμηνο που προηγήθηκε από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως για καταχώριση στον Ο.Β.Ι., (άρθ. 14 § 1 περ. α' του ανωτέρω π.δ.). Εκ τούτου παρέπεται ότι, αν κυκλοφόρησε στο εμπόριο, έστω και από τον δημιουργό του, για χρόνο μεγαλύτερο του δωδεκαμήνου, αίρεται ("προσβάλλεται") ο χαρακτήρας του ως "νέου" και επομένως δεν είναι προστατεύσιμο. Περαιτέρω, αποφασιστικής σημασίας για τον ατομικό χαρακτήρα του σχεδίου ή υποδείγματος είναι το ερώτημα, αν το κρίσιμο προϊόν εμφανίζεται ως κάτι το ουσιαστικώς διαφορετικό στα μάτια του ενημερωμένου χρήστη, επομένως και ως προϊόν που θα άξιζε να αγοράσει γι' αυτόν τον λόγο. Επομένως τα σχέδια και τα υποδείγματα διαθέτουν ατομικό χαρακτήρα, όταν συντελούν στην επαρκή διαφοροποίηση των αντιστοιχών προϊόντων, στα οποία εφαρμόζονται, με περαιτέρω συνέπεια να αυξάνεται η ελκυστικότητα και ο κύκλος των πωλήσεών τους (Σελέκου Οι ουσιαστικές προϋποθέσεις προστασίας των βιομηχανικών σχεδίων και υποδειγμάτων κατά το π.δ. 259/1997 σε ΕπισκεΔ 1998 σελ. 642 επ.). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 20 του αυτού π.δ. (259/1997), για την καταχώριση σχεδίου ή υποδείγματος απαιτείται η κατάθεση αιτήσεως καταχωρίσεως στον Ο.Β.Ι., εφόσον δε η αίτηση είναι κανονική και πλήρης, ο Ο.Β.Ι. εκδίδει πιστοποιητικό καταχωρίσεως του σχεδίου ή υποδείγματος, χωρίς προηγούμενο έλεγχο των ουσιαστικών προϋποθέσεων (άρθ. 24 του π.δ.). Σημειώνεται ότι η έλλειψη ελέγχου των ουσιαστικών προϋποθέσεων για την έκδοση του σχετικού πιστοποιητικού αντισταθμίζεται με τη δυνατότητα της δικαστικής αναγνώρισεως του ως ακύρου (άρθ. 16 του π.δ., βλ. σχετ. Λιακόπουλου ό.π. σελ. 279). Με το πιστοποιητικό αυτό δημιουργείται και το αποκλειστικό δικαίωμα στο υπόδειγμα ή σχέδιο να το χρησιμοποιεί και να απαγορεύει σε οποιοδήποτε τρίτο τη χρήση του χωρίς τη συγκατάθεσή του (άρθρ. 26 π.δ. 259/1997). Η, ως άνω, χρήση καλύπτει, ιδίως την κατασκευή, προσφορά, διάθεση στην αγορά, εισαγωγή ή χρήση του προϊόντος στο οποίο έχει ενσωματωθεί ή εφαρμοστεί το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα καθώς και την αποθήκευση προϊόντος για τους σκοπούς αυτούς. Σε περίπτωση προσβολής, παρούσας ή απειλουμένης, του καταχωρημένου σχεδίου ή υποδείγματος ο κάτοχός του δικαιούται να απαιτήσει την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον, ενώ, όπως προαναφέρθηκε, ανάλογη εφαρμογή έχουν και οι διατάξεις των παραγράφων 2, 3, 4, 5, 6 και 7 του άρθρου 17 του ν. 1733/1987 (άρθρ. 28 π.δ. 259/1997), σύμφωνα με τις οποίες: α) σε περίπτωση υπαιτίου προσβολής του καταχωρημένου σχεδίου ή υποδείγματος ο ζημιωθείς κάτοχός του δικαιούται να απαιτήσει εκλεκτικώς (Λιακόπουλος ό.π. σελ. 141 επ.) την αποκατάσταση της ζημίας ή την απόδοση της ωφελείας από την αθέμιτη εκμετάλλευση της ευρεσιτεχνίας ή την πληρωμή του ποσού ανάλογου προς το τίμημα άδειας εκμεταλλεύσεως (παρ. 2 του άρθρου 17 του ν. 1733/1987), β) τα ίδια δικαιώματα παρέχονται και σ' εκείνον που έχει καταθέσει αίτηση καταχωρίσεως, μόνο που στην περίπτωση αυτή το δικαστήριο μπορεί να αναβάλει την εκδίκαση της υπόθεσης έως ότου εκδοθεί το σχετικό πιστοποιητικό (παρ. 3 του άρθρου 17 του ν. 1733/1987). Περαιτέρω, τα βιομηχανικά σχέδια ή υποδείγματα, για τα οποία δεν έχει εκδοθεί πιστοποιητικό καταχωρίσεως μπορούν να προστατευθούν και με βάση τη γενική ρήτρα του άρθρου 1 του ν. 146/1914, που ορίζει «Απαγορεύεται κατά τας εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγάς πάσα προς τον σκοπόν ανταγωνισμού γινομένη πράξις, αντικειμένη

Θ. Σαββίδης  
Η. Δεσφύρα  
6

6

6

6

(3<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –

Τακτική Διαδικασία)

εις τα χρηστά ήθη. Ο παραβάτης δύναται να εναχθή προς παράλειψιν και προς ανόρθωσιν της προσγενομένης ζημίας». Κατά το άρθρο δε 13 παρ. 1 και 4 του ίδιου νόμου, «όστις κατά τας συναλλαγάς ποιείται χρήσιν ονόματος τίνος, εμπορικής επωνυμίας ή ιδιαίτερου διακριτικού γνωρίσματος καταστήματος ή βιομηχανικής επιχειρήσεως ή εντύπου τίνος κατά τρόπον δυνάμενον να προκαλέσει σύγχυσιν με το όνομα, την εμπορικήν επωνυμία ή το ιδιαίτερον διακριτικόν γνώρισμα άτινα έτερος νομίμως μεταχειρίζεται δύναται να υποχρεωθεί υπό του τελευταίου εις παράλειψιν της χρήσεως. Ως ιδιαίτερο διακριτικό γνώρισμα θεωρείται και ο ιδιαίτερος διασχηματισμός ή η ιδιαίτερα διακόσμησης των εμπορευμάτων, της συσκευής ή του περικαλύμματος αυτών, εφόσον είναι γνωστά εις τους σχετικούς κύκλους των συναλλαγών ως διακριτικά σημεία των ομοίων εμπορευμάτων άλλου τινός». Ο διασχηματισμός κατά την έννοια του άρθρου 13 παρ. 4 του παραπάνω νόμου περιλαμβάνει τα εξωτερικά στοιχεία διαμορφώσεως και κυρίως το χρώμα ή συνδυασμούς χρωμάτων, τη συσκευασία ή το περικάλυμμα του εμπορεύματος και κάθε διακριτικό στοιχείο που έχει επικρατήσει στις συναλλαγές ως γνώρισμα του εμπορεύματος, είναι δε ικανό να διακρίνει τούτο από άλλα όμοια ή ομοειδή εμπορεύματα άλλης προελεύσεως (βλ. ΑΠ 1803/2007 ΕΕμπΔ 2008, 377, ΑΠ 241/1991 ΕΛΛΔνη 34, 560, ΕΕμπΔ 33, 320, ΑΠ 310/1990 ΕΛΛΔνη 32, 72, ΕφΠειρ 408/2009 Δημ. Νόμος, Λ. Κοτσίρη ΝοΒ 37, 719). Ο ιδιαίτερος διασχηματισμός και η διακόσμηση των προϊόντων για να τύχουν προστασίας δε σημαίνει ότι απαιτείται αυτά να έχουν τις ιδιότητες του νέου και του πρωτότυπου με την έννοια της πνευματικής ιδιοκτησίας (ΕΑ 3746/2001 Δημ. Νόμος, ΠΠΑΘ 6778/2004 Δημ. Νόμος), αλλά αρκεί ο ελάχιστος εκείνος βαθμός ιδιοτυπίας, ο οποίος επιτρέπει κάθε φορά να διακρίνεται από το διασχηματισμό ότι ορισμένο προϊόν προέρχεται από ορισμένη επιχείρηση. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι για την εφαρμογή του άρθρου 1 απαιτείται: α) σκοπός ανταγωνισμού, β) ανάπτυξη της ανταγωνιστικής ενέργειας σε μία ευρύτερη σχετική αγορά και γ) αντίθεση της ανταγωνιστικής ενέργειας στα χρηστά ήθη, δηλαδή να προσκρούει στην αντίληψη κάθε ανθρώπου που σκέπτεται δίκαια και ορθά ή να γίνεται χρήση μεθόδων και μέσων αντιθέτων προς την ομαλή ορθότητα των συναλλαγών, έστω και αν η πράξη, επιφανειακά ή μεμονωμένα θεωρούμενη, φαίνεται θεμιτή και νομικά άψογη, ενώ για την ύπαρξη αθέμιτου ανταγωνισμού με τη χρήση ξένου διακριτικού γνωρίσματος απαιτείται δυνατότητα να προκληθεί σύγχυση, χωρίς την οποία αθέμιτος ανταγωνισμός δεν υπάρχει (βλ. ΑΠ ΟΛ 2/2008 ΕΛΛΔνη 49,374, ΑΠ 439/2012 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1477/2011 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1125/2011 Δημ. Νόμος, ΑΠ 870/2008 ΕΕμπΔ 2009,420, ΑΠ 1529/2008 ΕΕμπΔ 2009,679, ΑΠ 1803/2007 ΕΕμπΔ 2008,377, ΑΠ 2067/2007 ΕΕμπΔ 2008,145, ΑΠ 1388/2004 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1123/2002 ΕΕμπΔ 2002,887, ΑΠ 1780/1999 ΕΛΛΔνη 41,973, ΑΠ 630/1990 Δημ. Νόμος, ΑΠ 956/1988 ΕΛΛΔνη 30. 1344, ΑΠ 1409/1980 ΝοΒ 29. 695, ΕΑ 1617/2010 ό.π., ΕΑ 4091/2010 Δημ. Νόμος, ΕφΛαρ 134/2008 Δημ. Νόμος, ΕφαΘ 7405/2004 Δημ. Νόμος, ΠΠΑΘ 477/2005 ΕΕμπΔ 2005,385, ΠΠΑΘ 7518/2000 ΕΛΛΔικ 2001.1422, Ν. Ρόκας, Αθέμιτος Ανταγωνισμός, Έκδ. 1975 σελ. 28). Στις εμπορικές, βιομηχανικές και γεωργικές συναλλαγές η ύπαρξη ανταγωνιστικής πρόθεσης τεκμαίρεται. Πρόκειται για τεκμήριο πραγματικό - που δεν προβλέπεται μεν από το νόμο αλλά

επιβάλλεται από την κοινή αντίληψη - ότι, κατά κανόνα, όπου υπάρχει το στοιχείο της ανταγωνιστικής σχέσεως, εκεί θα υπάρχει και πρόθεση ανταγωνισμού, εναπόκειται δε σε εκείνον που διενεργεί την ανταγωνιστική πράξη να το ανατρέψει. Πράξη τέτοια που εμπίπτει στην παραπάνω ρήτρα, μπορεί να θεωρηθεί η προσέλκυση πελατείας με αθέμιτες μεθόδους (Βλ. ΕφαΘ 5369/2010 Δημ. Νόμος, ΕφΛαρ 134/2008 Δημ. Νόμος, Εφίωαν 147/2008 Δημ. Νόμος, ΕφαΘ 2150/2006 Δημ. Νόμος, Α. Κοτσιρή, Δίκαιο Ανταγωνισμού, έκδ. 2008,88, Ν. Ρόκα, Αθέμιτος Ανταγωνισμός, έκδ. 1996, σελ. 50). Εξάλλου, ανταγωνιστική ενέργεια που αντίκειται στα χρηστά ήθη κατά το άρθρο 1 του ν. 146/1914 είναι και η πράξη, η οποία είναι αντίθετη στον συνταγματικώς κατοχυρωμένο πυρήνα του οικονομικού συστήματος και στρέφεται κατά της οικονομικής ελευθερίας του καταναλωτή, αναιρώντας τον ελεύθερο σχηματισμό της αγοραστικής του βούλησης, έτσι που να πλήττεται στον πυρήνα της η συνταγματικώς κατοχυρωμένη οικονομική ελευθερία, αφού τίθεται σε διακινδύνευση, εφόσον παρεμποδίζεται ουσιαστικά η άσκησή της (ΕφΛαρ 134/2008 Δημ. Νόμος, Εφθεσ 300/2005 Αρμ 2006 896). Από τη διάταξη δε του άρθρου 919 ΑΚ, στην οποία ορίζεται ότι "όποιος με πρόθεση ζημίωσε άλλον κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη, έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει" προκύπτει ότι κύριο γνώρισμα της προβλεπόμενης από αυτήν αδικοπραξίας, η οποία μπορεί να συνιστά και αδικοπραξία του άρθρου 914 ΑΚ, είναι η προσβολή των χρηστών ηθών από την πράξη του υπαιτίου, που επιχειρείται από πρόθεση ή και από την παράλειψη αυτού. Η αντίθεση προς τα χρηστά ήθη, η έννοια των οποίων είναι νομική ως προς το επιτρεπτό του επιδιωχθέντος σκοπού και των χρησιμοποιηθέντων μεσών, εξετάζεται αντικειμενικά και σύμφωνα με την αντίληψη του υγιούς κατά το δίκαιο σκεπτόμενου μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΑΠ 1125/2011 ό.π.). Τα διακριτικά γνωρίσματα, που αποτελούν μέσα εξειδίκευσης της επιχείρησης, προστατεύονται κατά τις διατάξεις του ν. 146/1914 με σκοπό την παρεμπόδιση της εκμετάλλευσης της ξένης καλής φήμης και συγχρόνως την προφύλαξη του καταναλωτικού κοινού από τον κίνδυνο σύγχυσης. Η ύπαρξη δε κινδύνου σύγχυσης αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την προστασία όλων των διακριτικών γνωρισμάτων κατά τις διατάξεις του νόμου περί αθέμιτου ανταγωνισμού (ΑΠ 1477/2011 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1660/08 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1604/03 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1483/2004 Δημ. Νόμος, ΕΑ 4776/2009 Δημ. Νόμος, ΕΑ 6762/07 Δημ. Νόμος, ΕΑ 8221/00 ΔΕΕ 01.280, Γ. Αντωνόπουλου - Βιομηχανική ιδιοκτησία παρ.383, 283, 218). Τέτοιος κίνδυνος σύγχυσης υπάρχει όταν λόγω ομοιότητας δύο διακριτικών γνωρισμάτων, είναι πιθανόν να δημιουργηθεί παραπλάνηση στους συναλλακτικούς κύκλους και συγκεκριμένα σ' ένα όχι εντελώς ασήμαντο μέρος των πελατών αναφορικά είτε με την προέλευση των εμπορευμάτων ή υπηρεσιών από ορισμένη επιχείρηση, είτε με την ταυτότητα της επιχείρησης, είτε με την ύπαρξη σχέσεως συνεργασίας μεταξύ δύο επιχειρήσεων (ΑΠ 1477/2011 ό.π., ΕΑ 10015/2005 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 3.509/2001 αδημ.). Χρήση που μπορεί να οδηγήσει σε σύγχυση είναι και η αυτούσια μίμηση και η παραποίηση, δηλαδή η χρησιμοποίηση με μικρές μεταβολές, που δεν αρκούν για να αποτραπεί η σύγχυση. Η παραποίηση μπορεί να είναι οπτική, ηχητική, εννοιολογική ή και συνειρμική, τον δε κίνδυνο σύγχυσης μπορεί να δημιουργήσει η ομοιότητα λέξεων ή και αριθμών που αποτελούν το γνώρισμα, εικόνων, ήχων, σχημάτων, χρωμάτων, σχεδίων, κλπ. Σημασία έχει η γενική εντύπωση που δημιουργείται και ο κίνδυνος σύγχυσης δεν αποκλείεται

Θ-Συμφωνία  
Η Σύμβαση  
Σ

Σ

Σ

Σ

(4<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –  
Τακτική Διαδικασία)

όταν η χρησιμοποίηση γίνεται με μικρές παραλλαγές (ΕφαΘ 2809/1988 ΕΛΛΔνη 30.158, ΠΠΑΘ 477/2005 ΕΕμπΔ 2005.385). Η ύπαρξη δε κινδύνου σύγχυσης δεν προϋποθέτει σχέση ανταγωνισμού μεταξύ των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων ή ομοιότητα των προϊόντων τους, αρκεί να υπάρχει κάποια εγγύτητα ή συγγένεια των οικονομικών κλάδων στους οποίους ανήκουν οι αντιμαχόμενες επιχειρήσεις. Ως «κοινό» νοείται ο άπειρος μέσος καταναλωτής ενώ ως "σχετικοί συναλλακτικοί κύκλοι", στους οποίους καθιερώνεται το ιδιαίτερο γνώρισμα κατά την έννοια των παρ. 2 και 3 του άρθρου 13 του Ν 146/1914 δεν νοούνται οι ανταγωνιστές του δικαιούχου του γνωρίσματος αλλά οι μεταπωλητές και οι καταναλωτές και γενικά όλοι εκείνοι των οποίων η οικονομική συμπεριφορά επηρεάζεται από τη δηλούμενη μέσω του διασηματισμού προέλευση του εμπορεύματος (ΕφΠειρ 408/2009 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 3.509/2001 αδημ.). Αντιθέτως, λόγος για αθέμιτο ανταγωνισμό, δεν μπορεί να γίνει, εάν από τη χρησιμοποίηση διακριτικού γνωρίσματος (δηλαδή του ιδιαίτερου διασηματισμού ή και της ιδιαίτερης διακόσμησης της συσκευασίας, και του περικαλύμματος αυτής, δεν είναι δυνατόν να προκληθεί - και δη κατά την προαναφερόμενη έννοια - σύγχυση στον καταναλωτή, σχετικά με την προέλευση όμοιων προϊόντων (ΑΠ 310/90 Δνη 32 σελ. 72 επ. και ιδίως σελ. 74). Σε κάθε όμως περίπτωση από τις πιο πάνω διατάξεις ωσαύτως προκύπτει ότι δεν μπορεί ο επιχειρηματίας να προβεί σε πλήρη απομίμηση (δουλική) ενός προϊόντος, το οποίο παράγεται από άλλον, εφόσον τούτο γίνεται, με πρόθεση ανταγωνισμού, ήτοι προσέλκυσης πελατείας του αντιπάλου (επιχειρηματία) και αντιβαίνει συνάμα στις ιδέες του μέσου συνετού και σώφρονος κοινωνικού ανθρώπου, αφού η κατά τέτοιο τρόπο απομίμηση του προϊόντος, μπορεί να προκαλέσει κίνδυνο σύγχυσης στον μέσο καταναλωτή, κατά τον προαναπτυσσόμενο τρόπο (βλ. ΑΠ 241/91 ο.π., ΕφαΘ 6749/2004 Δημ. Νόμος). Ενόψει των ανωτέρω, σε περίπτωση κατά την οποία υπάρχει σύγκρουση μεταξύ δύο διακριτικών γνωρισμάτων, όπως όταν δύο επιχειρήσεις θέσουν σε κυκλοφορία εμπόρευμα με τον ίδιο ή παρόμοιο διασηματισμό και την αυτή ή παρόμοια διακόσμηση, κατά τρόπο που μπορεί να προκληθεί σύγχυση στο καταναλωτικό κοινό, τότε ισχύει ο κανόνας της χρονικής προτεραιότητας (prior in tempore potior injure), υπό την προφανή έννοια ότι το παλαιότερο κτηθέν διακριτικό γνώρισμα υπερισχύει του νεότερου (ΑΠ 606/2005 ΕΕμπΔ 2005. 810, ΕφαΘ 4760/2001 ΔΕΕ 2001.989, ΕφαΘ 3119/1995 ΕΕμπΔ 1995. 343). Ερευνάται δηλαδή, ποια από τις δύο επιχειρήσεις χρησιμοποίησε πρώτη τον εν λόγω διασηματισμό ή τη διακόσμηση του εμπορεύματος και αυτός ο διασηματισμός ή η διακόσμηση προστατεύεται, με την προϋπόθεση βέβαια, ότι αυτά (διασηματισμός ή διακόσμηση) είχαν γίνει γνωστά στους κύκλους των συναλλαγών, ενώ δεν προστατεύεται όταν το διακριτικό γνώρισμα έχει καταστεί κοινόχρηστο (Κοτσίρη Δίκαιο Ανταγωνισμού, σελ 148). Στην περίπτωση αυτή υπάρχει αξίωση για την παράλειψη της χρησιμοποίησης του από τον άλλο, κατά τα άρθρα 13 και 14 εδ. γ' του ν. 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" (ΑΠ 1131/1995 ΕΛΔ 37. 1605, ΑΠ 751/1995 ΝοΒ 49. 419). Η θεσπιζόμενη στο, ως άνω, άρθρο 1 του ν. 146/1914 υποχρέωση παραλείψεως του αθεμίτου ανταγωνισμού στο μέλλον, περιλαμβάνει αφενός την παράλειψη νέων ενεργειών αυτή καθεαυτή, η οποία παρέχεται κυρίως ως προληπτικό μέτρο όταν υπάρχει κίνδυνος, είτε

εμφανίσεως για πρώτη φορά, είτε επαναλήψεως της παρανόμου προσβολής στο μέλλον και αφετέρου την άρση της γενομένης προσβολής, η οποία παρέχεται προς αποτροπήν παρανόμου προσβολής, που εξακολουθεί να διαρκεί κατά την έγερση της αξιώσεως (Ν. Ρόκας ό.π. σελ. 35 - 36 και 68). Η αξίωση για παράλειψη μπορεί να συνοδεύεται και από αίτημα δημοσιεύσεως του διατακτικού της αποφάσεως (άρθρ. 22 παρ. 5 ν. 146/1914), το δε Δικαστήριο, σταθμίζοντας τα συμφέροντα των ανταγωνιστών και του κοινού αφενός και του επαγγελματία που ασκεί αθέμιτο ανταγωνισμό αφετέρου και εφόσον κριθεί ότι το μέτρο αυτό είναι αναγκαίο προς πληροφόρηση του κοινού, δύναται να παράσχει στο νικώντα διάδικο τη δυνατότητα να προβεί, με δαπάνες του αντιδίκου του, στην κατάλληλη δημοσίευση δια του τύπου ή δι' άλλου μέσου, της δικαστικής αποφάσεως, καθορίζοντας ταυτοχρόνως και το τμήμα αυτής το οποίο αυτούσιο πρέπει να δημοσιευθεί και το οποίο, σύμφωνα με τη σχετική διάταξη, είναι το διατακτικό της (ΕΑ 2767/1996 ΕλλΔνη 38. 651). Από τις διατάξεις δε του άρθρου 1 του νόμου 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού", σε συνδυασμό και με τις διατάξεις των άρθρων 111 παρ. 2, 118 αρ. 4 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, συνάγεται ότι, για το ορισμένο της αγωγής προστασίας από πράξεις αθεμίτου ανταγωνισμού, βάσει του πρώτου παραπάνω άρθρου, απαιτείται να αναφέρεται στο δικόγραφο της αγωγής αυτής η σχέση ανταγωνισμού, η ανταγωνιστική πράξη, η διενέργεια αυτής με σκοπό ανταγωνισμού και η αντίθεσή της στα χρηστά ήθη, καθώς επίσης και σχετικό αίτημα (Εφίωαν 147/2008 Δημ. Νόμος). Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 1 και 13 του Ν 146/1914, 914, 919 ΑΚ, προκύπτει ότι η αξίωση αποζημιώσεως αναγνωρίζεται στο ζημιωθέντα τόσο στην περίπτωση του άρθρου 1 του Ν. 146/1914, όσο και στην περίπτωση του άρθρου 13 παρ. ββ του ίδιου νόμου, στη δεύτερη όμως περίπτωση μόνο αν ο παραβάτης γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι διά της καταχρήσεως του ξένου διακριτικού γνωρίσματος μπορούσε να προκληθεί σύγχυση (βλ. ΑΠ 241/1991 ΕΛΔ 34,560, ΕφΠατρ. 453/2004 Δημ. Νόμος, ΕΑ 7369/1996 ΔΕΕ 1996.1153, ΠΠΘ 3.509/2001 αδημ.). Περαιτέρω, αν η πράξη αθεμίτου ανταγωνισμού, κατά την έννοια του άρθρου 1 του νόμου 146/1914 αποτελεί ταυτόχρονα και αδικοπραξία κατά την έννοια του άρθρου 914 ΑΚ, όταν δηλαδή είναι και παράνομη, επειδή αντίκειται σε επιτακτικό ή απαγορευτικό κανόνα δικαίου, αλλά και υπαίτια, επειδή προήλθε από δόλο ή αμέλεια εκείνου που ενήργησε και επιπλέον από την πράξη αυτήν επήλθε κατά τρόπο αιτιώδη ζημία σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται, όπως και στην περίπτωση κατά την οποία η, αντίθετη, ούτως ή άλλως, στα χρηστά ήθη πράξη αθεμίτου ανταγωνισμού, χωρίς να είναι παράνομη με την ανωτέρω έννοια, προκάλεσε αιτιώδη ζημία σε βάρος εκείνου κατά του οποίου στρέφεται και, παράλληλα, συντρέχει για τη ζημία αυτήν και το στοιχείο της πρόθεσης, έστω με τη μορφή του ενδεχόμενου δόλου, οπότε πληρούται το πραγματικό του άρθρου 919 ΑΚ, τότε, και στη μια και στην άλλη περίπτωση, ενόψει και των διατάξεων των άρθρων 57, 59, 299 και 932 ΑΚ, ο θιγόμενος από την πράξη του αθεμίτου ανταγωνισμού δικαιούται να ζητήσει, εκτός από εκείνα που προβλέπει η παράγραφος 2 του άρθρου 1 του νόμου 146/1914 και χρηματική ικανοποίηση, λόγω της ηθικής του βλάβης από την παραπάνω πράξη (Εφίωαν 147/2008 Δημ. Νόμος). Σύμφωνα δε με τη διάταξη του άρθρου 932 ΑΚ, επί αδικοπραξίας, το Δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, χρηματική ικανοποίηση δε δικαιούνται και τα νομικά πρόσωπα, εφόσον προσβλήθηκε η

Θ. Σαφίλλης  
Η. Σαφίλλης

Θ. Σαφίλλης  
Η. Σαφίλλης

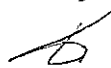
Θ. Σαφίλλης

5<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –  
Τακτική Διαδικασία)

εμπορική τους πίστη, η επαγγελματική τους υπόληψη ή το εμπορικό τους μέλλον ή η φήμη τους, τις περιπτώσεις, όμως, αυτές με τ' αντίστοιχα θεμελιωτικά αυτών συγκεκριμένα περιστατικά, πρέπει να επικαλείται ειδικά (και στην συνέχεια να αποδεικνύει) το ενάγον νομικό πρόσωπο, ώστε να είναι ορισμένη η σχετική αγωγή, διότι η ηθική βλάβη στα νομικά πρόσωπα δεν αναφέρεται, όπως στα φυσικά πρόσωπα, σε ενδιάθετο συναίσθημα αναγόμενο στον εσωτερικό κόσμο και κρινόμενο με τα δεδομένα της ανθρώπινης λογικής, αλλά σε συγκεκριμένη βλάβη που έχει υλική υπόσταση (βλ. σχετ. ΑΠ 382/2011 Δημ. Νόμος, ΕΑ 6197/2011 Δημ. Νόμος, ΕΑ 2692/2009 Δημ. Νόμος). Με το άρθρο δε 15 του ν. 146/1914 ότι "εν περιπτώσει καταδίκης, κατά τα άρθ. 13 και 14, διατάσσεται υπό του Δικαστηρίου, τη αιτήσεϊ του αδικούμενου, η αφαιρέσις του διακριτικού γνωρίσματος. Εάν η αφαιρέσις δεν είναι άλλως δυνατή, το δικαστήριον δύναται να διατάξει την καταστροφήν αυτών, αλλά μόνον εάν ο καταδικασθείς εγνώριζε ή ώφειλε να γνωρίζη ότι έκαμε χρήσιν ξένου διακριτικού γνωρίσματος. Το δικαστήριον δύναται κατά την κρίσιν του, και εν περιπτώσει αθώωσης, να διατάξει την τοιαύτην αφαιρέσιν ή καταστροφήν". Από τη διάταξη του άρθρου 15 του Ν. 146/1914, η οποία λαμβάνεται υπόψη σε συνδυασμό με εκείνες των άρθ. 1 επ. και 13 του ν. 146/1914, προκύπτει ότι, σε περίπτωση αθέμιτου ανταγωνισμού, που τελείται με την παράνομη χρήση ξένου σήματος ή άλλου διακριτικού γνωρίσματος, το δικαστήριο διατάσσει κατά περίπτωση τα μέτρα που προβλέπονται στο πιο πάνω άρθ. 15 του ν. 146/1914 (ΕΦΑΘ 1139/2004 Δημ. Νόμος). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 1 του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου τους, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Τα δικαιώματα αυτά περιλαμβάνουν τις εξουσίες, που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 του παρόντος νόμου. Εξάλλου, κατά το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου, ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις, με κείμενο ή χωρίς, τα θεατρικά έργα, με μουσική ή χωρίς, οι χορογραφίες και οι παντομίμες, τα οπτικοακουστικά έργα, τα έργα των εικαστικών τεχνών, στα οποία περιλαμβάνονται τα σχέδια, τα έργα ζωγραφικής και γλυπτικής, τα χαρακτηριστικά έργα και οι λιθογραφίες, τα αρχιτεκτονικά έργα, οι φωτογραφίες, τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών, οι εικονογραφήσεις, οι χάρτες, τα τρισδιάστατα έργα που αναφέρονται στη γεωγραφία, την τοπογραφία, την αρχιτεκτονική ή την επιστήμη. Πνευματικό δημιούργημα, κατά την έννοια της παραπάνω διάταξης, είναι προϊόν του ανθρωπίνου πνεύματος, το οποίο, έχει μορφή προσιτή στις αισθήσεις και λόγω της ιδιαιτερότητάς του, διαφέρει από όσα προϋπάρχουν στο περιεχόμενο ή τη μορφή του, ως προς τη συγκεκριμένη, δηλαδή, οργανική σύνδεση και συνθετική διαμόρφωση των επί μέρους στοιχείων του και ως προς τη συγκεκριμένη εκφραστική εφαρμογή της σχετικής αφηγηρικής ιδέας του δημιουργού. Πρωτοτυπία είναι η ιδιαίτερη ατομικότητα του έργου, που οφείλεται στην προσωπική συμβολή

του δημιουργού. Κρίσιμο στοιχείο και, συνεπώς, βασικό κριτήριο της πρωτοτυπίας, η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται γενικά από το νόμο (εκτός από το τελευταίο εδάφιο της παρ. 3 του άρθρου 2 Ν. 2121/1993 που αφορά τα προγράμματα των ηλεκτρονικών υπολογιστών), αλλά έχει διαμορφωθεί από τη θεωρία και τη νομολογία, με το καθεστώς του Ν 2121/1993 και του προϊσχύσαντος Ν 2387/1920 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας», όπως τροποποιήθηκε από το Ν. 4301/1929, είναι η κρίση, ότι κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο, ή ότι παρουσιάζει μία ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο «δημιουργικού ύψους», έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα. Η μοναδικότητα αυτή μπορεί να αν αναζητηθεί σε κάποιο από τα γνωρίσματα του έργου (στο θέμα, στη σύλληψη, στην κατάταξη, στη διατύπωση, σε κάποιες λεπτομέρειες) ανάλογα με το είδος και τη φύση του (ΕΑ 4091/2010 Δημ. Νόμος, ΕφΑθ 5863/2008 Δημ. Νόμος, ΕφΠειρ 281/2005 Δημ. Νόμος). Δεν αρκεί, όμως, για να προσδώσει πρωτοτυπία σε ένα έργο, το απλό γεγονός, ότι αυτό δεν είναι αντιγραφή (ακόμη και με κάποιες παραλλαγές) ενός άλλου, ούτε η πρωτοτυπία ταυτίζεται με τον κόπο, την επιμέλεια, την έκταση, τη χρησιμότητά του, τη δαπάνη ή τη χρονική διάρκεια που απαιτήθηκαν για την εκπόνηση του, αλλά θα πρέπει να παρουσιάζει (ως σύνολο ή τμήμα του) την απαιτούμενη πρωτοτυπία, δηλαδή να είναι, στατιστικά, μοναδικό. Εφόσον συντρέχουν οι παραπάνω προϋποθέσεις, ο νόμος προστατεύει το έργο ως άυλο αγαθό (όχι ως υλικό αντικείμενο καθ' εαυτό που ενσωματώνει το πνευματικό δημιούργημα) και μόνο σε σχέση με τη συγκεκριμένη μορφή που έδωσε σ' αυτό ο δημιουργός του (ΑΠ 537/2010, ΠΑ 936/2006 και ΑΠ 152/2005 Νομος, ΑΠ 1248/2003 ΕλλΔνη 46,452, ΕΑ 4091/2010 Δημ. Νόμος, ΕφΑθ 885/2009 ΔΕΕ 2009,707, ΕφΑθ 4172/2008 ΔΕΕ 2009,190, ΕφΑθ 80/2008 Αρμ 2008,1852, ΕφΠειρ 281/2005 ό.π., ΕφΑθ 2768/2003 ΝοΒ 2004,51, ΕφΑθ 3252/2002 ΔΕΕ 2003,293, Γ. Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 20,21 και 98 επ., Μ. Μαρίνου, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων ΕλλΔνη 35,1441 επ.). Πράξη δε αθέμιτου ανταγωνισμού αποτελεί, αναμφίβολα, και η απομίμηση ή αντιγραφή ξένου έργου, καθιερωμένου στις συναλλαγές, που προστατεύεται από τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας και η εκμετάλλευση του από μη δικαιούχο προς επίτευξη εμπορικού κέρδους (ΑΠ 1123/2002 ό.π., ΕΑ 4091/2010 ό.π., ΕφΑθ 6193/2006 ό.π., ΕφΠειρ 281/2005 ΠειρΝομ 2005,174, ΕφΠειρ 220/2004 ΔΕΕ 2004,748, Εφθεσ 1322/2002 ΕπισκεΔ 2003,167). Περαιτέρω νομικά πρόσωπα μπορούν να αποκτήσουν με παράγωγο τρόπο από τον πνευματικό δημιουργό, δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του έργου. Η σύμβαση μεταβίβασης του πνευματικού δημιουργήματος είναι ίδιας φύσεως και σύμφωνα με τον προϊσχύσαντα Νόμο 2387/1920 περί πνευματικής ιδιοκτησίας δεν υπόκειται σε τύπο, καταρτιζόμενη solo consensus, τούτο δε ίσχυε ιδιαίτερος στη σύμβαση μεταβίβασης του δικαιώματος αναπαραγωγής του έργου με πολλαπλασιασμό, με τον ισχύοντα δε ν. 2121/1993 καθορίζεται μεν ως τύπος της δικαιοπραξίας μεταβίβασης των εξουσιών από το πνευματικό δικαίωμα ο έγγραφος, επί ποινή ακυρότητας, την ακυρότητα όμως μπορεί να επικαλεστεί μόνο ο πνευματικός δημιουργός. Επίσης, κατά τις διατάξεις των άρθρων 64 και 65 του τελευταίου ως άνω νόμου (2121/1993), σε περίπτωση προσβολής της πνευματικής

Ο Σαρδανάης  
Η Ελευθερία



(6<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –

Τακτική Διαδικασία)

ιδιοκτησίας, ο δημιουργός του έργου ή ο δικαιούχος των συγγενικών δικαιωμάτων αυτού μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματός του, αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης, ενώ αν συντρέχει επείγουσα περίπτωση και πιθανολογείται η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας, το Μονομελές Πρωτοδικείο διατάσσει είτε τη συντηρητική κατάσχεση των αντικειμένων που κατέχονται από τον καθ' ου και αποτελούν μέσο τέλεσης ή προϊόν ή απόδειξη της προσβολής, είτε την αναλυτική απογραφή των αντικειμένων αυτών, περιλαμβανομένης και της φωτογράφησής τους. Τέλος, κατά το άρθρο 450 ΚΠολΔ, κάθε διάδικος οφείλει να επιδείξει τα έγγραφα που χρησιμοποίησε ή επικαλέσθηκε στη δίκη (παρ. 1). Κάθε διάδικος ή τρίτος έχει την υποχρέωση να επιδείξει τα έγγραφα που κατέχει και που μπορούν να χρησιμεύσουν για απόδειξη, εκτός αν συντρέχει σπουδαίος λόγος που δικαιολογεί τη μη επίδειξή τους. Σπουδαίος λόγος συντρέχει ιδίως στις περιπτώσεις που επιτρέπεται να αρνηθεί κανείς να μαρτυρήσει (παρ. 2) όπως και στην περίπτωση που η μαρτυρία αφορά σε περιστατικά που αποτελούν επαγγελματικό απόρρητο (άρθρο 402 παρ. 2 του ΚΠολΔ). Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 451 παρ. 1 του ΚΠολΔ, η επίδειξη, εφόσον υπόχρεος είναι διάδικος, μπορεί να ζητηθεί και με τις προτάσεις. Για την πληρότητα της σχετικής αίτησης πρέπει να εκτίθεται ότι το έγγραφο βρίσκεται στα χέρια του αντιδίκου, αφού τούτο αποτελεί προϋπόθεση της υποχρέωσης για επίδειξη, καθώς και να προσδιορίζεται ειδικώς το επιδεικτέο έγγραφο και να περιγράφεται με ακρίβεια το περιεχόμενο του και να γίνεται επίκληση ότι είναι πρόσφορο για την άμεση ή έμμεση απόδειξη ή ανταπόδειξη λυσιτελούς ισχυρισμού. Διαφορετικά η αίτηση είναι αόριστη (ΑΠ 1631/2009 Δημ. Νόμος, ΑΠ 953/2002 ΕΛΛΔνη 44,1310, ΑΠ 1565/1998 ΔΕΕ 1999,491, ΑΠ 508/1993 ΕΛΛΔνη 35,1299, ΕΑ 6197/2011 Δημ. Νόμος, ΕφΑΘ 9135/2005 ΕΛΛΔνη 49,866, ΑΠ 1023/1992 ΔΕΝ 1993,82). Εξάλλου, τα άρθρα 901 - 903 του ΑΚ ρυθμίζουν την επίδειξη πραγμάτων και εγγράφων και καθορίζουν τους όρους με τους οποίους μπορεί να ζητηθεί και να πραγματοποιηθεί η επίδειξη αυτή. Βασικό δικονομικό αξίωμα είναι ότι κανείς δεν υποχρεούται να δίνει στον αντίδικό του αποδεικτικά στοιχεία για να τα χρησιμοποιήσει εναντίον του. Πλην όμως σε ορισμένες περιπτώσεις, που προβλέπονται από τις παραπάνω διατάξεις, τόσο ο διάδικος όσο και ο τρίτος υποχρεούνται να επιδείξουν έγγραφα τα οποία κατέχουν, ακριβώς γιατί από αυτά μπορεί να εξαρτηθεί η ορθή απονομή της δικαιοσύνης. Από τις παραπάνω αναφερόμενες διατάξεις η διάταξη του άρθρου 902 ΑΚ έχει εφαρμογή όταν δεν υπάρχει εκκρεμής δίκη στην οποία θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ειδικά το ζητούμενο έγγραφο, ενώ οι διατάξεις των άρθρων 450 επ. ΚΠολΔ ρυθμίζουν αποκλειστικά την υποχρέωση των διαδίκων ή τρίτων προς επίδειξη εγγράφου κατά τη διάρκεια εκκρεμούς δίκης, στην οποία το επιδεικτέο έγγραφο πρόκειται να χρησιμοποιηθεί ως αποδεικτικό στοιχείο (ΑΠ 1264/1983 Δ 15.400, ΕΘ 1150/2001 ΕΛΛΔικ 2003.524, ΕφΘεσ 1939/1998 ΕΛΔ 40. 382, ΕΑ 10090/1980 Αρμ. 1981.479). Ειδικότερα, κατά τη διάταξη του άρθρου 902 ΑΚ όποιος έχει έννομο συμφέρον να πληροφορηθεί το περιεχόμενο ενός εγγράφου που βρίσκεται στην κατοχή άλλου έχει δικαίωμα να απαιτήσει την επίδειξη ή και αντίγραφό του, αν το έγγραφο συντάχθηκε για το συμφέρον αυτού που το ζητεί, ή πιστοποιεί έννομη σχέση που

αφορά και αυτόν, ή σχετίζεται με διαπραγματεύσεις που έγιναν σχετικά με τέτοια έννομη σχέση είτε απευθείας από τον ίδιο είτε για το συμφέρον του, με τη μεσολάβηση τρίτων. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι προϋπόθεση της δημιουργίας αξιώσεως για την επίδειξη εγγράφου είναι η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος αυτού που ζητεί την επίδειξη. Σε μια τέτοια περίπτωση, η υποχρέωση του κατέχοντος να προβεί σε επίδειξη του εγγράφου απορρέει απ' ευθείας από τη διάταξη του άρθρου 902 Α.Κ, είναι δηλαδή ενοχή εκ του νόμου. Ενδέχεται όμως η επίδειξη αυτή να αποτελεί περιεχόμενο συμβατικής δεσμεύσεως του εναγομένου για την παροχή πληροφοριών στον ενάγοντα στα πλαίσια άλλης, κύριας, συμφωνίας που υφίσταται μεταξύ τους. Τότε, οι διατάξεις των άρθρων 288 επ. και 371 επ. Α.Κ. επιβάλλουν ότι η εντεύθεν παροχή του οφειλέτη, για να είναι ορισμένη, πρέπει να έχει ως περιεχόμενο συγκεκριμένα έγγραφα (ΑΠ 776/2005 Δημ. Νόμος). Οι περιπτώσεις εννόμου συμφέροντος για επίδειξη εγγράφου ή τη χορήγηση αντιγράφου, εξειδικεύονται στην ανωτέρω διάταξη (902 ΑΚ) και αναφέρονται σ' αυτή περιοριστικά (Γεωργιάδη - Σταθόπουλου Αστ. Κωδ. ΙV, άρθ. 902 αριθ. 3 σελ. 553, Π. Μπαλοδήμος Δ. 22.154, ΕΘ 1150/2001 ό.π.) είναι δε οι εξής: α) όταν το έγγραφο συνετάγη, προς το συμφέρον του αιτούντος, εάν δηλαδή συνετάγη προς σύσταση, απόδειξη ή γενικά διατήρηση των δικαιωμάτων του αιτούντος. Γι' αυτό απαιτείται κατά τη σύνταξη του εγγράφου να υπήρχε ο ως άνω σκοπός (Ράμμος ΕρμΑΚ 902 αρ. 8). Το έγγραφο δεν απαιτείται ν' αφορά αποκλειστικά το συμφέρον του αιτούντος την επίδειξη. Αν όμως δεν έχει συνταχθεί έστω και προς το συμφέρον του, δεν θεμελιώνεται αξίωση επίδειξεως, επειδή έχει απλώς αντικειμενική γι' αυτόν αξία λόγω του περιεχομένου του. Έτσι έννομο συμφέρον δεν υπάρχει αν το έγγραφο έχει συνταχθεί αποκλειστικά προς το συμφέρον του εναγομένου κατόχου του (Ράμμος ΕρμΑΚ 902 αρ. 8), β) όταν το έγγραφο πιστοποιεί έννομη σχέση που αφορά και τον αιτούντα, εάν δηλαδή πρόκειται για έγγραφο συστατικό ή αποδεικτικό δικαιοπραξίας, αφορά δηλαδή κυρίως διμερείς δικαιοπραξίες, στις οποίες ο αιτών είναι ένας από τους δικαιοπρακτούντες και γ) όταν το έγγραφο σχετίζεται με διαπραγματεύσεις που διεξήχθησαν και έχουν σχέση με τον αιτούντα είτε προς το συμφέρον αυτού δι' άλλου (ΕΘ 1150/2001 ό.π., ΕΑ 10381/1988 ΝοΒ 1989.747). Στην κατηγορία αυτή ανήκουν τα έγγραφα εκείνα, που δεν πιστοποιούν μια έννομη σχέση, αφορούν όμως τις σχετικές με αυτή διαπραγματεύσεις. Δεν έχει δε σημασία αν οι διαπραγματεύσεις αυτές κατέληξαν ή όχι και σε κατάρτιση συμβάσεως. Ως παραδείγματα τέτοιων εγγράφων αναφέρονται τα σχέδια της συμβάσεως, τα τηλεγραφήματα, τα σχεδιαγράμματα, οι επιστολές, οι πρόχειρες σημειώσεις, η αλληλογραφία που έχει διαμειφθεί κλπ (Ράμμος ΕρμΑΚ 902 αρ. 10, ΕΘ 1150/2001 ό.π.). Το έννομο συμφέρον λείπει, όταν από τον ενάγοντα δεν προβάλλονται πραγματικοί ισχυρισμοί αλλά η αίτηση επίδειξεως εγγράφου αποβλέπει στην αποκάλυψη για πρώτη φορά με την επίδειξη κρίσιμων πραγματικών γεγονότων (ΑΠ 9/2005 ΧρίΔ 2005,715, ΕλλΔνη 2005,768). Περαιτέρω, από τη νομολογία των δικαστηρίων γίνεται πάγια δεκτό ότι για το ορισμένο της αγωγής (ή αίτησης) προς επίδειξη εγγράφων ο αιτών την επίδειξη πρέπει να προσδιορίζει ειδικώς και να περιγράψει επακριβώς τα έγγραφα των οποίων ζητά την επίδειξη και να αναφέρει το περιεχόμενό τους. Η ανάγκη σαφούς προσδιορισμού των επιδεικτικών εγγράφων επιβάλλεται: α) από τη διάταξη του άρθρου 216 § 1 ΚΠολΔ, που αξιώνει τον ακριβή προσδιορισμό του αντικειμένου και του αιτήματος της αγωγής, β) από τις διατάξεις των

Θ Εγγράμμα  
Κε Σε 04/02/09  
6

6

6

6

(7<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –

Τακτική Διαδικασία)

άρθρων 335 και 338 του ίδιου Κώδικα, οι οποίες καθιστούν αντικείμενο αποδείξεως μόνο τα πραγματικά γεγονότα, δηλαδή συγκεκριμένα περιστατικά και γ) από τη διάταξη του άρθρου 916 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι αναγκαστική εκτέλεση δεν μπορεί να γίνει, αν από τον εκτελεστό τίτλο δεν προκύπτει η ποσότητα και η ποιότητα της παροχής (ΑΠ 776/2005 ό.π.). Όμως, ως περιγραφή του εγγράφου ικανή για το ορισμένο της αιτήσεως επιδείξεως πρέπει να θεωρηθεί εκείνη με την οποία εξασφαλίζεται το έγγραφο, χωρίς να είναι απαραίτητος και ο ειδικότερος προσδιορισμός του περιεχομένου του, γιατί διαφορετικά η άσκηση της σχετικής αξιώσεως πολλές φορές θα δυσχεραίνεται υπερβολικά (για το ορισμένο της αγωγής βλ. Γεωργιάδη - Σταθόπουλο Αστ. Κώδ, IV άρθ. 902, αρ. 5 σελ. 558, Κρουσταλάκης Δ. 1, 648, (βλ. ΑΠ 776/2005 Νόμος, ΑΠ 953/2002 Νόμος, ΕφΑθ 2456/2002 ΕλλΔνη 2005.212, ΕΘ 1150/2001 ό.π.). Πάντως είναι αόριστη και ως εκ τούτου απορριπτέα αγωγή με την οποία ζητείται να επιδειχθούν: α) όσα και όποια έγγραφα κατέχει ο εναγόμενος σχετικά με κάποια έννομη σχέση (Γεωργιάδη - Σταθόπουλου ό.π. σελ 558 αρ. 25, ΕΘ 1150/2001 ό.π.), β) βιβλία με τις αναγραφόμενες α' αυτά καταχωρήσεις, χωρίς άλλο προσδιορισμό (ΕΘ 1150/2001 ό.π., ΕφΠειρ 1157/1996 ΕΛΔ 38.892), γ) συγκεκριμένος φάκελος με τα περιεχόμενα σ' αυτόν έγγραφα, χωρίς ακριβή προσδιορισμό των εν λόγω εγγράφων (ΕΘ 1150/2001 ό.π., ΕφΑθ 11203/1986 ΕΛΔ 29. 141), δ) αόριστος και ακαθόριστος αριθμός εγγράφων που εκδόθηκαν από τον εναγόμενο σε ορισμένη χρονική περίοδο (π.χ. στελέχη αποδείξεων αποθήκης, των τιμολογίων, δελτίων αποστολής, δελτίων παραλαβής εμπορευμάτων κλπ.), όταν, δε, πρόκειται για εμπορικά βιβλία ή στελέχη απόδειξης, πρέπει να προσδιορίζεται η συγκεκριμένη σελίδα στην οποία υπάρχουν οι εγγραφές που αφορούν τη δικαζόμενη υπόθεση και να εκτίθεται το περιεχόμενο αυτών (ΑΠ 1631/2009 Δημ. Νόμος, ΑΠ 291/1993 ΕλλΔνη 1994, 1299, ΕΑ 2183/2010 Δημ. Νόμος, ΕφΘεσ 612/2008 Αρμ 2009, 840, ΕΘ 1852/2003 Δημ. Νόμος, ΕφΛαρ 29/2002 Δημ. Νόμος, ΕΘ 1150/2001 ό.π., ΕφΠειρ 1157/1996 Δημ. Νόμος, ΕφΠατρ 437/1996 Δημ. Νόμος, ΕΑ 14204/1988 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 33912/2010 Δημ. Νόμος, ΠΠΡεθ 103/2000 Δημ. Νόμος). Ο προσδιορισμός του επιδεικτέου εγγράφου, κατά τα παραπάνω είναι αναγκαίος, γιατί: α) παρέχεται, έτσι, η ευχέρεια στον εναγόμενο, να δώσει εξηγήσεις για την κατοχή του εγγράφου, β) σε περίπτωση αμφισβήτησης της κατοχής του από τον εναγόμενο, μπορεί το Δικαστήριο να διατάξει σχετικές αποδείξεις και γ) γίνεται εφικτός ο προσδιορισμός του εγγράφου στο διατακτικό της απόφασης, πράγμα απαραίτητο για την ενδεχόμενη εκτέλεσή της (ΕΑ 2183/2010 ό.π., ΕφΘεσ 2370/2007 ΕπισκΕμπΔ 2008,712, ΕφΘεσ 1852/2003 Αρμ 2004,450, ΕφΑΘ 2456/2002 ΕΕμπΔ ΝΓ,331, με παρατηρήσεις γνωμοδότηση Ι.Κ. Ρόκα).

Στην προκείμενη περίπτωση με την υπό κρίση αγωγή εκτίθεται, κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου, ότι η ενάγουσα λειτουργεί με την εταιρική μορφή της ανώνυμης εταιρίας από το έτος 1996 (ενώ από το έτος 1982 έως το έτος 1996 λειτουργούσε αδιάλειπτα ως ατομική επιχείρηση). Ότι είναι από τις μεγαλύτερες ελληνικές βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις στον κλάδο της παραγωγής και εμπορίας πλαστικών ειδών οικιακής χρήσης και επίπλων εξοχής, παράγει δε και διαθέτει σε όλη την ελληνική αγορά και στις αγορές της αλλοδαπής

μεγάλο αριθμό τέτοιων προϊόντων, που λόγω της άριστης ποιότητάς τους, του καλαίσθητου και πρωτότυπου σχεδιασμού τους, της ευχρησίας τους και της εκ μέρους της προβολής τους έχουν καθιερωθεί στο αγοραστικό και καταναλωτικό κοινό ως άριστα και ευρείας καταναλώσεως προϊόντα. Ότι για το λόγο αυτό άλλωστε έχει αξιολογηθεί και πιστοποιηθεί το Σύστημα Διαχείρισης Ποιότητάς της και τα προϊόντα της με το πιστοποιητικό ISO 9001/2000 SGS-CH04/0157, το οποίο και διατηρεί πάντοτε, αφού ο φορέας πιστοποίησης προβαίνει στις νόμιμες επιθεωρήσεις και ελέγχους και διαπιστώνει την άριστη λειτουργία της και την άριστη ποιότητα των προϊόντων της. Ότι στα πλαίσια της παραπάνω επιτυχούς δραστηριότητάς της το έτος 2007 επινόησε, σχεδίασε και παρήγαγε για πρώτη φορά σε όλη την αγορά, ελληνική και ξένη, ένα σκαμπώ (κάθισμα χωρίς πλάτη) από πλαστική μονόχρωμη ύλη με τα αναφερόμενα ειδικότερα στην αγωγή χαρακτηριστικά. Ότι στην επιφάνεια του καθίσματος του σκαμπώ αναγράφεται ανάγλυφα, με μεγάλα και απολύτως ευκρινή γράμματα, η ένδειξη «ET PLAST» (ως ιδιαίτερο γνώρισμα των προϊόντων της). Ότι το πιο πάνω σκαμπώ της, που, κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή, αποτέλεσε προϊόν αποκλειστικά δικής της επινόησης και τεχνοτροπίας, το κατασκεύασε το έτος 2007 και από το Μάρτιο του έτους 2008 άρχισε πρώτη αυτή, να το διαφημίζει και να το διαθέτει στην ελληνική αγορά μονόχρωμο, σε διάφορους χρωματισμούς (π.χ. λευκό – κυρίως-, πράσινο, μπλε σκούρο, γκρι, μπεζ). Ότι από τότε συνεχίζει ανελλιπώς να το παράγει και να το διαθέτει στην αγορά, στην οποία το συγκεκριμένο σκαμπώ, λόγω της άριστης ποιότητάς του, του καλαίσθητου σχεδιασμού του, της σταθερότητάς του, της κομψότητάς του και της πρακτικότητάς του, έχει επιδοκιμαστεί θερμά από το καταναλωτικό κοινό. Ότι στις 4/3/2010 πληροφορήθηκε ότι η εναγομένη ανώνυμη εταιρία, η οποία έχει ως σκοπό και επιχειρηματική δραστηριότητα την παραγωγή και εμπορία πλαστικών ειδών, το έτος 2010 άρχισε να παράγει και να διαθέτει προς πώληση σκαμπώ πανομοιότυπα εμφανισιακά με τα πιο πάνω σκαμπώ της, αλλά μη παραχθέντα από αυτήν (ενάγουσα), σε διάφορους αγοραστές. Ότι, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην αίτηση, η εναγομένη προβαίνει σε πράξεις κατά τα ανωτέρω αθέμιτου ανταγωνισμού έναντι αυτής. Ότι στις 4/3/2010 διαπίστωσε ότι το σκαμπώ, που για πρώτη φορά το έτος 2010 άρχισε η εναγομένη να παράγει και να διαθέτει προς πώληση στην αγορά, αποτελούσε εμφανισιακά δουλκή απομίμηση του πιο πάνω περιγραφόμενου σκαμπώ, που ήδη από το έτος 2007 επινόησε, σχεδίασε και ανελλιπώς παράγει και από τις αρχές του έτους 2008 διαθέτει προς πώληση στην αγορά και καθιερώθηκε πρώτο στην αγορά. Ότι η εναγομένη στο μόλις από το έτος 2010 παραγόμενο και διατιθέμενο από αυτήν προς πώληση στην αγορά σκαμπώ έχει αντιγράψει ακριβώς και πιστώς τον ιδιαίτερο διασηματισμό και όλα τα αναλυτικά περιγραφόμενα στην αγωγή εξωτερικά χαρακτηριστικά του πρωτότυπου δικού της προϊόντος (ήτοι διαστάσεις και σχήμα σκαμπώ, αριθμό, θέση και μέγεθος λωρίδων, αριθμό, μέγεθος και θέση γραμμώσεων λωρίδων, τρόπο πλοκής λωρίδων, αριθμό θέση και μέγεθος νεύρων, αριθμό, θέση και μέγεθος δακτυλίων νεύρων, αριθμό, θέση και μέγεθος οπών, τρόπο διαίρεσης της κάτω επιφάνειας του καθίσματος, αριθμό, διαστάσεις και σχήμα ποδιών, σχήμα και διαστάσεις πελμάτων ποδιών, διαστάσεις, πορεία και θέση σκωπιών κ.λ.π.). Ότι η μόνη διαφορά μεταξύ των δύο σκαμπώ συνίσταται στο ότι αυτό που παράγει και εμπορεύεται η εναγομένη, σε αντίθεση με το δικό της, είναι κακής ποιότητας. Ότι, ωστόσο, από την πιο

Θεωρώ ως  
Η Διαχείριση

Τακτική Διαδικασία)

πάνω δουλικά από την εναγομένη απομίμηση, η συνολική οπτική εντύπωση που προκαλείται στο καταναλωτικό και συναλλασσόμενο κοινό είναι ταυτόσημη (για τα δύο σκαμπώ) και προκαλείται λόγω της οπτικής ομοιότητάς τους σύγχυση στο ίδιο κοινό. Ότι τη σύγχυση αυτή επιτείνει ακόμη περισσότερο το γεγονός ότι η εναγομένη στα σκαμπώ, που η ίδια κατά δουλικά απομίμηση από αυτήν άρχισε πρόσφατα να παράγει και να εμπορεύεται, εκ προθέσεως δεν αναγράφει σε εμφανές σημείο και με ευκρινή τρόπο ότι πρόκειται για δικό της προϊόν, αλλά με μόνο σκοπό να μην εμπίπτει στο οπτικό πεδίο του ενδιαφερόμενου αγοραστή και να μην αντιλαμβάνεται αυτός ότι δεν πρόκειται για το καταξιωμένο στην αγορά δικό της προϊόν, αναγράφει με εντελώς δυσδιάκριτους και πάρα πολύ μικρού μεγέθους χαρακτήρες τη λέξη « > και ένα δυσδιάκριτο αριθμό τηλεφώνου σε δυσδιάκριτο σημείο της κάτω πλευράς του καθίσματος του σκαμπώ. Ότι από έρευνα που πραγματοποίησε στην αγορά μετά τις 4/3/2010 διαπίστωσε ότι η εναγομένη πώλησε το πιο πάνω παραγόμενο από αυτήν σκαμπώ, κατά δουλικά απομίμηση του σκαμπώ της ενάγουσας, σε διάφορους αγοραστές της ελληνικής αγοράς. Ότι η εναγομένη προέβη και συνεχίζει να προβαίνει στις πιο πάνω ενέργειές της χωρίς την άδειά της, γνωρίζοντας ότι αυτή έχει επινοήσει, σχεδιάσει, παράγει και καθιερώνει στην αγορά το συγκεκριμένο σκαμπώ και πράττει τούτο με πρόθεση ανταγωνισμού, δηλαδή με σκοπό τη για δικό της όφελος εκμετάλλευση της άριστης φήμης του πιο πάνω προϊόντος της, που καθιερώθηκε πρώτο στις συναλλαγές και η οποία (φήμη) απορρέει από την πολυετή και συνεχή παρουσία των διακρινομένων προϊόντων της στην αγορά, τον όγκο των πραγματοποιούμενων πωλήσεων, τη σταθερή άριστη ποιότητα και την εντατική και πολυδάπανη διαφημιστική προβολή τούτων. Ότι η εναγομένη προέβη και συνεχίζει να προβαίνει στην παραγωγή και διάθεση προς πώληση των, οπτικώς πανομοιότυπων με τα δικά της σκαμπώ, με σκοπό να αποσπάσει πελάτες από αυτήν και να αποκομίσει αθέμιτο όφελος σε βάρος της, α) με τη δημιουργία σύγχυσης στο καταναλωτικό κοινό κατά τρόπο ώστε να υπολαμβάνει αυτό ότι τα διατιθέμενα από την εναγομένη σκαμπώ προέρχονται από την καταξιωμένη, για την ποιότητα των προϊόντων της, επιχείρησή της, ή κατόπιν άδειάς της ή σε συνεργασία αυτής με την ενάγουσα και β) με την εκμετάλλευση της ευνοϊκής έναντι των προϊόντων της ψυχολογικής προδιαθέσεως του συναλλακτικού κοινού, της καλής φήμης της, της διαφημιστικής προβολής των προϊόντων της και των θετικών απόψεων και εντυπώσεων που έχει ο μέσος καταναλωτής για τα προϊόντα της. Ότι οι πιο πάνω ενέργειες της εναγομένης, στρεφόμενες προς τον ίδιο συναλλακτικό κύκλο πελατών και κατευθυνόμενες στη δημιουργία ζητήσεως σε βάρος των προϊόντων της επιχειρήσεώς της, αποτελούν αθέμιτο σε βάρος της ανταγωνισμό, διότι γίνονται από πρόθεση ανταγωνισμού (απόσπαση πελατείας της προς αποκόμιση από την εναγομένη αντίστοιχου οικονομικού οφέλους) και κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη, δηλαδή αντίθετο προς τις ιδέες του μέσου κοινωνικού και με χρηστότητα και φρόνηση, κατά τη γενική αντίληψη, σκεπτόμενου ανθρώπου. Ότι επιπρόσθετα οι εκ προθέσεως και αντίθετες προς τα χρηστά ήθη πιο πάνω ενέργειες της εναγομένης προκαλούν σύγχυση στο καταναλωτικό και συναλλασσόμενο κοινό, το οποίο και προσελκύει, μέσω αυτής της

σύγχυσης, με κίνδυνο εκτόπισής της από την αγορά και δυσφήμισής της, δεδομένου ότι το ίδιο κοινό δεν μπορεί να διαπιστώσει άμεσα την κακή ποιότητα του προϊόντος της εναγομένης, αλλά η διαπίστωση αυτή επακολουθεί την αγορά και επέρχεται με τη χρήση του, χωρίς και τότε να μπορεί, λόγω της δουλικής απομίμησης, να γίνει αντιληπτό από το καταναλωτικό κοινό ότι δεν πρόκειται για το δικό της προϊόν, με αποτέλεσμα να αποδίδεται σε αυτήν η κακή αυτή ποιότητα, να μην την εμπιστεύεται πλέον το καταναλωτικό κοινό, να διαδίδει ο ένας στον άλλο αβάσιμα ότι το προϊόν της δεν είναι καλό, να δυσφημίζεται χωρίς υπαιτιότητά της και από αποκλειστική υπαιτιότητα της εναγομένης και να μειώνεται το αγοραστικό της κοινό. Ότι η εναγομένη συνεχίζει την ίδια υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά της και της έχει στερήσει και στερεί σημαντικό μερίδιο της αγοράς, που λόγω σύγχυσης από την οπτική εικόνα των δύο σκαμπώ αγόρασαν και αγοράζουν σκαμπώ παραγωγής της εναγομένης, γιατί έχουν πεπλανημένη εντύπωση ότι πρόκειται για το δικό της καταξιωμένο στην αγορά και άριστης ποιότητας προϊόν, με άμεση συνέπεια να υποστεί από αυτό το λόγο μεγάλη οικονομική ζημία. Ότι από την ίδια παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά των οργάνων της εναγομένης, αλλά και των από αυτήν προστηθέντων για την κατασκευή και εμπορία του σκαμπώ της υπαλλήλων και εργατών της, που ενήργησαν στα πλαίσια της υπηρεσίας που τους ανέθεσε και υπό τις οδηγίες και εντολές της, έχει υποστεί μεγάλη ηθική βλάβη, γιατί επλήγη η εμπορική και επαγγελματική φήμη και υπόληψή της και το εμπορικό μέλλον της, αφού το συναλλασσόμενο και καταναλωτικό κοινό, υπολαμβάνοντας πεπλανημένα, λόγω της δουλικής απομίμησης, ότι πρόκειται για τα άριστης ποιότητας και καταξιωμένα στην αγορά σκαμπώ δική της παραγωγής, αγοράζει σκαμπώ που παράγει η εναγομένη, τα οποία ωστόσο αποδεικνύονται κατά τη χρήση τους κακής ποιότητας και τούτο χρεώνεται από το ίδιο κοινό σε αυτήν. Ότι έχει προφανές έννομο συμφέρον για την υποβολή αιτήματος, κατ' άρθρα 450-451 ΚΠολΔ, προκειμένου η εναγομένη να υποχρεωθεί να επιδείξει τις οικείες εγγραφές στα εμπορικά της βιβλία και στοιχεία, καθώς και στα κατεχόμενα από αυτήν τιμολόγια και λοιπά παραστατικά στοιχεία πωλήσεως από αυτήν αγαθών, ώστε να προκύψει η ωφέλεια (κέρδος) την οποία προσπορίστηκε αυτή από τον προαναφερόμενο αθέμιτο ανταγωνισμό που μετλήθη σε βάρος της και της οποίας (ωφέλειας) δικαιούται να αξιώσει την απόδοση. Για τους λόγους αυτούς ζητά, κηρυσσομένης της παρούσας προσωρινά εκτελεστής, να απαγορευθεί στην εναγομένη να παράγει, να εμπορεύεται, να διαθέτει προς πώληση, να προωθεί, να κυκλοφορεί κατά οποιοδήποτε τρόπο, να εκθέτει και να διαφημίζει στην ελληνική και ξένη αγορά το προϊόν (σκαμπώ) που αποτελεί δουλική απομίμηση του περιγραφόμενου με λεπτομέρεια στο ιστορικό της αγωγής προϊόντος (σκαμπώ) της, να υποχρεωθεί η εναγομένη να αποσύρει από την ελληνική και ξένη αγορά όλα τα προϊόντα – σκαμπώ που παρήχθησαν από αυτήν (εναγομένη) και αποτελούν απομίμηση του προαναφερόμενου προϊόντος της (σκαμπώ) είτε αυτά (τα παραχθέντα από την εναγομένη σκαμπώ) βρίσκονται στην κατοχή αυτής (εναγομένης) είτε βρίσκονται στα χέρια (κατοχή) οποιουδήποτε τρίτου, να διαταχθεί η περιγραφή, η κατάσχεση και η καταστροφή όλων των προϊόντων – σκαμπώ που παρήχθησαν από την εναγομένη και αποτελούν απομίμηση του προαναφερόμενου προϊόντος της (σκαμπώ), να διαταχθεί η περιγραφή, η κατάσχεση και η καταστροφή των μηχανημάτων και καλουπιών, με τα οποία η εναγομένη παράγει το προαναφερόμενο επίδικο σκαμπώ, να

⊙ Συμφωνεί  
← Σύνολο ψήφου

(9<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –

Τακτική Διαδικασία)

απειληθεί κατά της εναγομένης και υπέρ της ενάγουσας χρηματική ποινή ύψους 5.900 ευρώ για κάθε εκ μέρους της παράβαση της παρούσας αποφάσεως (και ως μέσο εκτέλεσης αυτής) και προσωπική κράτηση κατά του νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης, διάρκειας ενός (1) έτους, να αναγνωρισθεί η υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλει σε αυτήν το ποσό των 200.000 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που της προκάλεσε, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, όπως παραδεκτά μετατράπηκε το αίτημα αυτής από αναγνωριστικό σε καταψηφιστικό με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της που καταχωρήθηκε στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης. Τέλος, ζητά να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει και να επιδείξει, κατά τα άρθρα 450-451 Α.Κ., τα εμπορικά της βιβλία, ιδιαιτέρως δε τα κατεχόμενα από αυτήν διπλότυπα τιμολογίων και δελτίων αποστολής που καλύπτουν το χρονικό διάστημα από 10-12-2009 μέχρι και τη συζήτηση της υπό κρίση αγωγής, προκειμένου να διαπιστωθεί η έκταση της θετικής και αποθετικής ζημίας, την οποία υπέστη η ενάγουσα από τον αναφερόμενο πιο πάνω στο ιστορικό αθέμιτο ανταγωνισμό που μετρήθηκε σε βάρος της η εναγομένη, με την προαναφερόμενη παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της. Με τέτοιο περιεχόμενο και αίτημα η υπό κρίση αγωγή, αρμόδια καθ' ύλη και κατά τόπο και παραδεκτά φέρεται προς εκδίκαση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (άρθρα 18 παρ. 1, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, προηγήθηκε δε απόπειρα εξώδικης επίλυσης της διαφοράς σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 214 Α ΚΠολΔ (βλ. την προσκομιζόμενη νόμιμα με επίκληση από 1/12/2010 βεβαίωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της ενάγουσας περί μη προσελεύσεως της εναγομένης και του πληρεξουσίου δικηγόρου του προς απόπειρα συμβιβαστικής επίλυσης της διαφοράς). Είναι δε αρκούντως ορισμένη, περιέχουσα όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για τη θεμελίωση της ασκούμενης αξίωσης προς παράλειψη, απορριπτομένης της σχετικής ενστάσεως αοριστίας που προέβαλε η εναγομένη. Ειδικότερα, η ενάγουσα δεν επιχειρεί να θεμελιώσει την υπό κρίση αγωγή στις διατάξεις των άρθρων 2, 12 §§ 1-5, 13, 14, 17 § 1, 20 §§ 1, 7 και 10, 26, 27 § 1, 28 παρ. 1, 2 του π.δ. 259/1997, όπως αυτό τροποποιήθηκε με το π.δ. 161/2002, προκειμένου να εναρμονισθεί η ελληνική νομοθεσία προς τις διατάξεις της Οδηγίας 98/71/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 13ης Οκτωβρίου 1998 για τη νομική προστασία σχεδίων και υποδειγμάτων, ώστε να απαιτούνταν για τη πληρότητα αυτής η αναφορά ότι το σχέδιο και υπόδειγμα του ένδικου σκαμπώ της καταχωρήθηκε από τον ΟΒΙ και εκδόθηκε από τον τελευταίο το σχετικό πιστοποιητικό, που αποτελούν, όπως προεκτέθηκε στη μείζονα σκέψη, απαραίτητες προϋποθέσεις για τη δημιουργία του δικαιώματος στο σχέδιο ή στο υπόδειγμα, ούτε στις διατάξεις των άρθρων 1 έως 4, 5 επ. του ν. 2121/1993 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιωμάτων και πολιτιστικών θεμάτων" ώστε να απαιτούνταν για τη πληρότητα αυτής επίκληση της ατομικότητας και της στατιστικής μοναδικότητας και ότι κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός (με την προσωπική του συμβολή), κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργα όμοια, με αυτά της ενάγουσας, αλλά θεμελιώνει την υπό κρίση αγωγή στις διατάξεις στις

διατάξεις του νόμου για τον αθέμιτο ανταγωνισμό (άρθρ. 1 επ. ν. 146/1914), εφόσον προσδιορίζει την ανταγωνιστική πρωτοτυπία του επίδικου προϊόντος της (που δεν πρέπει να συγχέεται με την "πρωτοτυπία" που απαιτούν οι διατάξεις του ΠΔ 259/1997, και του ν. 2121/1993), που αποτελεί μία από τις προϋποθέσεις, υπό τις οποίες η λεγόμενη "δουλική απομίμηση" προϊόντος ξένης εργασίας συνιστά πράξη ανταγωνισμού που αντιβαίνει στα χρηστά ήθη κατά την έννοια του άρθρου 1, καθώς αναφέρει ότι το προϊόν της, λόγω της τεχνικής ή αισθητικής διαμόρφωσής του, των συστατικών του ή των άλλων ιδιοτήτων του εξαστομικεύεται και διαφοροποιείται από άλλα ομοειδή προϊόντα άλλης προέλευσης, εκθέτει δε ότι η περιγραφόμενη στην αγωγή συμπεριφορά των οργάνων και προστηθέντων της εναγομένης επιχειρείται προς το σκοπό συναγωνισμού και αντίκειται στα χρηστά ήθη και ότι η συμπεριφορά αυτή εγκυμονεί κίνδυνο σύγχυσης αναφορικά με την προέλευση του επίμαχου προϊόντος και έτσι επαπειλείται κίνδυνος για τα έννομα συμφέροντά της. Το αίτημα, όμως, να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει και να επιδείξει τα εμπορικά της βιβλία, ιδιαιτέρως δε τα κατεχόμενα από αυτήν διπλότυπα τιμολογίων και δελτίων αποστολής που καλύπτουν το χρονικό διάστημα από 10-12-2009 μέχρι και τη συζήτηση της υπό κρίση αγωγής, προκειμένου να διαπιστωθεί η έκταση της θετικής και αποθετικής ζημίας, την οποία υπέστη η ενάγουσα από τον αναφερόμενο πιο πάνω στο ιστορικό αθέμιτο ανταγωνισμό που μετήλθε σε βάρος της η εναγομένη, με την προαναφερόμενη παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά των οργάνων και προστηθέντων της, είναι απορριπτέο, καθόσον, πέραν της αοριστίας του, αφού κατά τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, δεν προσδιορίζονται επακριβώς τα έγγραφα αυτά και το περιεχόμενό τους, καθώς και ο αριθμός των σελίδων τους, έτσι ώστε να μην δημιουργείται αμφιβολία για την ταυτότητά τους, αλλά η ενάγουσα αρκείται σε εντελώς γενικούς χαρακτηρισμούς τους (εμπορικά βιβλία της εναγομένης, ιδιαιτέρως δε τα κατεχόμενα από αυτήν διπλότυπα τιμολογίων και δελτίων αποστολής που καλύπτουν το χρονικό διάστημα από 10-12-2009 μέχρι και τη συζήτηση της υπό κρίση αγωγής) (βλ. σχετ. ΕΑ 2183/2010 ό.π., ΕΘ 1852/2003 ό.π., ΕφΛαρ 29/2002 ό.π., ΕΑ 14204/1988 ό.π., ΠΠΘ 33912/2010 ό.π.), η ενάγουσα στερείται εννόμου συμφέροντος να ζητήσει την επίδειξη των προαναφερομένων εγγράφων (άρθρα 68 και 73 ΚΠολΔ), διότι, εφόσον το αίτημα επίδειξης εγγράφων δεν υποβάλλεται στα πλαίσια μιας εκκρεμούς δίκης, κατά τα άρθρα 450-451 ΚΠολΔ, και σε κάποια στάση αυτής προς απόδειξη γεγονότος που σχετίζεται με το αντικείμενο αυτής, εισάγεται προς κρίση αίτημα επίδειξης εγγράφων κατά το άρθρο 902 ΑΚ, για τη θεμελίωση του οποίου ο αιτών την επίδειξη δεν μπορεί να επικαλεσθεί οιοδήποτε έννομο συμφέρον, αλλά μόνον το έννομο συμφέρον, όπως αυτό εξειδικεύεται στις περιοριστικώς προβλεπόμενες από το εν λόγω άρθρο περιπτώσεις, οι προβαλλόμενοι δε από την ενάγουσα για την αιτούμενη επίδειξη λόγοι δεν εμπίπτουν σε καμία από τις αναφερόμενες στο νόμο περιπτώσεις (άρθρο 902 Α.Κ.), κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, ήτοι δεν φέρονται να έχουν συνταχθεί προς το συμφέρον της ενάγουσας, ούτε πιστοποιούν κάποια έννομη σχέση που αφορά και αυτήν, δηλαδή διμερείς δικαιοπραξίες, στις οποίες έχει λάβει μέρος και η ενάγουσα, ούτε σχετίζονται με διαπραγματεύσεις που έγιναν σχετικά με τέτοια έννομη σχέση, ούτε απευθείας από την ίδια ούτε για το συμφέρον της με τη μεσολάβηση τρίτου προσώπου, εξειδικεύει δε η ενάγουσα το έννομο συμφέρον της για τη

Θ Επιβλέπων  
Κ Σίβυλλος

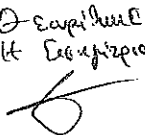
(10<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –

Τακτική Διαδικασία)

χορήγηση των αιτουμένων εγγράφων στο ότι πρόκειται για αποδεικτικά στοιχεία με βάση τα οποία θα μπορέσει να ασκήσει κατά της εναγομένης αγωγή αποζημίωσης, ενώ κανείς δεν υποχρεούται να δίνει στον αντίδικό του αποδεικτικά στοιχεία για να τα χρησιμοποιήσει στο μέλλον κι όχι σε εκκρεμή δίκη εναντίον του. Εξάλλου, τα παρεπόμενα αιτήματα επιβολής χρηματικής ποινής και απαγγελίας προσωπικής κράτησης κατά του νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης, είναι απαράδεκτα λόγω αοριστίας, αφού από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 62,64 παρ. 2 εδ. α', 946 και 947 ΚΠολΔ, σε αντιπαράβολή και με τις διατάξεις του άρθρου 1047 παρ. 2 του ίδιου κώδικα, συνάγεται ότι, όταν η υποχρέωση για παράλειψη πράξης βαρύνει ανώνυμη εταιρία και, γενικά, νομικό πρόσωπο, η χρηματική ποινή και η προσωπική κράτηση, ως μέσα εκτέλεσης της σχετικής διάταξης, απαγγέλλονται κατά του νομίμου εκπροσώπου της εταιρίας, ο οποίος ενάγεται ονομαστικά (ΑΠ 1134/90 ΕλλΔνη 33.527, ΑΠ 127/1987, ΕφΑθ 146/2008 Δημ. Νόμος, ΕφΑθ 4499/2000 Δημ. Νόμος, ΕφΑθ 9239/1991 ΕΕΔ 51-59 θ, ΕφΑθ 10521/88 ΕΔΠ 1988. 30. ΕφΑθ 12555/1988 Νοβ 37. 1223), στην προκειμένη δε περίπτωση η αγωγή δεν στρέφεται ονομαστικά κατά του εκπροσώπου του νομικού προσώπου της εναγομένης. Είναι δε νόμιμη η υπό κρίση αγωγή, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 13, 15 του Ν. 146/1914, 299, 914, 919, 932, 922, 346 ΑΚ, 70, 947 παρ. 1 και 176 του ΠολΔ, πλην των αιτημάτων να υποχρεωθεί η εναγομένη να αποσύρει από την ελληνική και ξένη αγορά όλα τα προϊόντα – σκαμπώ που παρήχθησαν από αυτήν (εναγομένη) και αποτελούν απομίμηση του προαναφερόμενου προϊόντος της (σκαμπώ) τα οποία βρίσκονται στα χέρια (κατοχή) οποιουδήποτε τρίτου, να διαταχθεί η περιγραφή και η κατάσχεση όλων των προϊόντων – σκαμπώ που παρήχθησαν από την εναγομένη και αποτελούν απομίμηση του προαναφερόμενου προϊόντος της (σκαμπώ), να διαταχθεί η περιγραφή, η κατάσχεση και η καταστροφή των μηχανημάτων και καλουπιών, με τα οποία η εναγομένη παράγει το προαναφερόμενο επίδικο σκαμπώ, τα οποία δεν είναι νόμιμα και πρέπει να απορριφθούν (πρβλ. ΕφΑθ 1139/2004 Δημ. Νόμος). Επίσης, απορριπτό ως μη νόμιμο είναι και το αίτημα για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, μετά από τον περιορισμό του αιτήματος της από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, αφού προσωρινή εκτελεσιμότητα νοείται μόνο σε καταψηφιστικές αποφάσεις. Επομένως, εφόσον δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου μετά την παραδεκτή μετατροπή του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής σε αναγνωριστικό, καθώς κατά το άρθ. 223 ΚΠολΔ, όταν επέλθει η εκκρεμοδικία, είναι απαράδεκτη η μεταβολή του αιτήματος της αγωγής, κατ' εξαίρεση όμως μπορεί ο ενάγων με τις προτάσεις, εωσότου περατωθεί η δίκη στον πρώτο βαθμό να περιορίσει το αίτημα της αγωγής, ο περιορισμός δε του αιτήματος της αγωγής θεωρείται, σύμφωνα με το άρθ. 295§1 εδ. β' ΚΠολΔ, ως μερική παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής, η οποία ως προς αυτό θεωρείται ως μη ασκηθείσα (άρθ. 295§1 ΚΠολΔ), και μπορεί να γίνει και με τις προτάσεις, αλλά κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθ. 297 ΚΠολΔ και με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά (βλ. σχετ. ΑΠ 382/2011 Δημ. Νόμος, ΑΠ 947/2009 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1908/2008 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1198/2006 Δημ. Νόμος, ΑΠ 720/2001 Δημ. Νόμος, ΕΑ 1168/2005 Δημ. Νόμος, ΕφΑθ 8936/2005 Δημ. Νόμος), η υπό κρίση αγωγή, κατά

το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί εάν είναι βάσιμη και κατ' ουσίαν.

Η εναγόμενη αρνείται την ουσιαστική βασιμότητα της αγωγής, ισχυριζόμενη, ειδικότερα, ότι το παραγόμενο απ' αυτήν επίδικο προϊόν δεν είναι πρωτότυπο, αλλά κοινόχρηστο, δηλαδή στερείται οιασδήποτε διακριτικής ικανότητας και χρησιμοποιείται από περισσότερες μεταξύ τους ανταγωνιστικές επιχειρήσεις και μάλιστα σε χρόνο πολύ παλαιότερο του έτους 2007 που η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι σχεδίασε το επίμαχο προϊόν, ότι περαιτέρω, δεν συντρέχει περίπτωση αθεμίτου ανταγωνισμού, ούτε προκαλείται με άλλο τρόπο κίνδυνος συγχύσεως του σχετικού συναλλακτικού κύκλου και του καταναλωτικού κοινού, διότι η χρήση κοινοχρήστου σχεδίου δεν δύναται να προκαλέσει τέτοιο κίνδυνο, καθώς τα εκατέρωθεν διακρινόμενα προϊόντα διαφοροποιούνται επαρκώς ως προς την πηγή προέλευσής τους δια της εμφανούς και ευκρινούς επ' αυτών αναγραφής των λεκτικών και αριθμητικών διακριτικών κάθε επιχείρησης.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και όλων των εγγράφων που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι φωτογραφίες των επίμαχων προϊόντων, των οποίων η γνησιότητα δεν αμφισβητείται (άρθρα 444 αρ.3, 448 § 2, 457 § 4 του ΚΠολΔ), από την προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από την ενάγουσα από 6/9/2010 τεχνική έκθεση πραγματογνωμοσύνης του  , πλην των προσκομιζομένων και επικαλουμένων από την ενάγουσα υπ' αριθμ. 275/9-9-2010 ενόρκων βεβαιώσεων, οι οποίες ελήφθησαν με επιμέλειά της ενώπιον της Ειρηνοδίκη Αρχανών και της με αριθμ. 1691/9-9-2010 ένορκης βεβαίωσης, η οποία ελήφθη με επιμέλεια της ενάγουσας ενώπιον της Ειρηνοδίκη Θεσσαλονίκης, καθώς και της προσκομιζόμενης και επικαλούμενης από την εναγομένη με αριθμ. 5696/3-9-2010 ένορκης βεβαίωσης, η οποία ελήφθη με επιμέλειά της ενώπιον της Ειρηνοδίκη Αθηνών, οι οποίες δεν λαμβάνονται υπόψη ούτε ως δικαστικά τεκμήρια, καθώς οι εν λόγω ένορκες βεβαιώσεις δόθηκαν μεν στα πλαίσια άλλης δίκης και δη αυτής που ανοίχθηκε με την από 7/3/2010 και με αριθμ. 2043/2010 αίτηση ασφαλιστικών μέτρων της νυν ενάγουσας κατά της νυν εναγομένης, μετά από τη συζήτηση της αίτησης αυτής στις 7/9/2010 (επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμ. 6569/2010 απόφαση του Μονομελούς Δικαστηρίου Πειραιώς –διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων-), πλην, όμως, όπως προκύπτει από το χρόνο κατάθεσης της υπό κρίση αγωγής ενώπιον της Γραμματείας αυτού του Δικαστηρίου στις 1/9/2010, προκύπτει ότι οι βεβαιώσεις αυτές δόθηκαν, χωρίς μάλιστα εμπρόθεσμη, κατά το ως άνω άρθρο 270 παρ. 2 εδάφ. γ' του ΚΠολΔ, κλήτευση της αντιδίκου εκάστης, για να χρησιμοποιηθούν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου και στην παρούσα δίκη κατά την οποία κρίνεται η διαφορά (ΑΠ 1379/2006 Δημ. Νόμος, ΑΠ 526/2006 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1670/2005 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1454/2002 ΕΛΛΔ/νη 45.729, ΑΠ 1148/2002 ΕΛΛΔ/νη 45408, ΑΠ 566/2001 ΕΛΛΔ/νη 43.1041, από τα διδάγματα της κοινής πείρας που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ) και από την εν γένει αποδεικτική διαδικασία, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα ανώνυμη εταιρία, η οποία συνεστήθη το έτος 1996, είναι επιχείρηση παραγωγής και εμπορίας πλαστικών ειδών οικιακής χρήσης και επίπλων εξοχής, τα οποία παράγει και διαθέτει

Θ. Σαφίρης  
Κ. Σαφίρης



(11<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –

Τακτική Διαδικασία)

στην ελληνική και ξένη αγορά. Από το έτος 1982 έως το έτος 1996 λειτουργούσε ως ατομική επιχείρηση. Έχει αξιολογηθεί δε και πιστοποιηθεί το Σύστημα Διαχείρισης Ποιότητας της Εταιρίας της και τα προϊόντα της με το πιστοποιητικό ISO 9001:2000 SGS-CH04/0157. Στα πλαίσια άσκησης της επιχειρηματικής της δραστηριότητας, η ενάγουσα το έτος 2007 παρήγαγε για πρώτη φορά στην ελληνική αγορά, ένα σκαμπώ (κάθισμα χωρίς πλάτη) από πλαστική μονόχρωμη ύλη, με τα εξής χαρακτηριστικά: Το κάθισμά του (δηλαδή η οριζόντια – σε σχέση με το έδαφος- επιφάνειά του) αποτελείται από πλαίσιο με είκοσι τέσσερις (24) λωρίδες, οι οποίες ανά δώδεκα είναι παράλληλες και διασταυρώνονται (πλέκονται) διαγωνίως με τις υπόλοιπες δώδεκα, σε μορφή ψάθας. Κάθε μία από τις λωρίδες αυτές φέρει σε όλο το μήκος της –και κατά μήκος της- δεκατρείς (13) λεπτές γραμμές. Οι ίδιες λωρίδες κατά την πλοκή τους αφήνουν μεταξύ τους ενενήντα έξι (96) συνολικά οπές, από τις οποίες οι δεκαέξι (16) έχουν τριγωνική μορφή και οι υπόλοιπες ογδόντα (80) έχουν μορφή ορθογωνίου τετραγώνου, ενώ στο κέντρο (της ίδιας επιφάνειας) σχηματίζεται κυκλική (στρογγυλή) οπή διαμέτρου 26,5 χιλιοστομέτρων περίπου. Το πλαίσιο του καθίσματος (στο οποίο απολήγει το πλέγμα των πιο πάνω λωρίδων) αποτελείται από τέσσερις (4) ευθείες πλευρές και τέσσερα (4) τόξα και σε διάταξη τέτοια, που κάθε πλευρά ακολουθείται από ένα τόξο (και αντιστρόφως). Η κάθε μία από τις ευθείες αυτές πλευρές είναι παράλληλη στην απέναντι ευθεία πλευρά και έχει μήκος εκατό δέκα (110) χιλιοστόμετρα περίπου. Στην κάτω πλευρά της επιφάνειας καθίσματος του σκαμπώ υπάρχουν νεύρα (πλαστικά δεσίματα) και συγκεκριμένα τέσσερις (4) λωρίδες που, ανά δύο παράλληλες μεταξύ τους, διασταυρώνονται διαγωνίως με τις άλλες δύο παράλληλες μεταξύ τους και κατά τρόπο που χωρίζουν την κάτω επιφάνεια του καθίσματος του σκαμπώ σε εννέα (9) μέρη, από τα οποία (μέρη) το ένα, στο κέντρο, έχει σχήμα ορθογωνίου τετραγώνου, στο μέσο του οποίου υπάρχει η προαναφερόμενη κυκλική οπή, τα άλλα τέσσερα μέρη (η μία πλευρά του καθενός από τα οποία εφάπτεται με τη μία πλευρά του κεντρικού τετραγώνου σχηματίζοντας με αυτό σταυρό) έχουν σχήμα ορθογωνίου παραλληλογράμμου και τα υπόλοιπα τέσσερα μέρη έχουν σχήμα ορθογωνίου ισοσκελούς τριγώνου. Καθένα από τα πιο πάνω νεύρα έχει μήκος 265 χιλιοστόμετρα, ύψος 23,5 χιλιοστόμετρα και πάχος 2,4 χιλιοστόμετρα, ενώ σε τέσσερα σημεία καθενός από τα νεύρα αυτά σχηματίζονται τέσσερις κυκλικοί ισομεγέθεις δακτύλιοι. Στην κάτω επιφάνεια του καθίσματος του σκαμπώ αναγράφεται, με μεγάλα και ευκρινή γράμματα, η ένδειξη «ET PLAST» (ως ιδιαίτερο γνώρισμα των προϊόντων της). Πλησίον της ενδείξεως αυτής αναγράφεται με ευκρινείς αριθμούς ο μήνας και το έτος παραγωγής του σκαμπώ. Στο περίγραμμα του πλαισίου, το οποίο περιβάλλει το κάθισμα του σκαμπώ, υπάρχει (τρέχει) σκωτία φάρδους 5,5 χιλιοστομέτρων και βάθους 0,6 χιλιοστομέτρων. Το σκαμπώ έχει τέσσερα (4) πόδια, καθένα από τα οποία αποτελείται από τρεις (3) πλευρές, οι οποίες καταλήγουν σε πολυγωνικά πέλματα δύο (2) επιπέδων. Τα πόδια αυτά συνδέονται μεταξύ τους (το ένα με το επόμενο και αυτό με το μεθεπόμενο και κ.ο.κ.) με λωρίδα διαστάσεων μήκους 220 χιλιοστομέτρων και πλάτους 55 χιλιοστομέτρων με γύρισμα (νεύρο) από την πάνω πλευρά 8 χιλιοστομέτρων. Κάθε μία λουρίδα υποστηρίζεται εσωτερικά από τρία νεύρα.

Τα πέλματα των ποδιών έχουν πολυγωνική εσοχή με βάθος 16,5 χιλιοστόμετρα και φάρδος 5,5 χιλιοστόμετρα. Σε κάθε κάθετη προς την επιφάνεια του καθίσματος πλευρά υπάρχει περιμετρική (κατά τις τρεις πλευρές –δηλαδή του καθίσματος και των δύο αντίστοιχων ποδιών-) σκωτία που έχει βάθος 0,6 χιλιοστόμετρα και πλάτος που ξεκινάει από 6,5 χιλιοστόμετρα και προοδευτικά αυξάνεται σε 22 χιλιοστόμετρα. Το σκαμπώ έχει διαστάσεις (μήκος) 367 χιλιοστόμετρα Χ (πλάτος) 367 χιλιοστόμετρα Χ (ύψος) 460 χιλιοστόμετρα. Το σκαμπώ αυτό η ενάγουσα άρχισε πρώτη από το Μάρτιο του έτους 2008 να το διαφημίζει και να το διαθέτει στην ελληνική αγορά μονόχρωμο, σε διάφορους χρωματισμούς (π.χ. λευκό – κυρίως-, πράσινο, μπλε σκούρο, γκρι, μπεζ). Από τότε συνεχίζει ανελλιπώς να το παράγει και να το διαθέτει στην αγορά. Λόγω δε της καλής ποιότητάς του, του σχεδιασμού του, της σταθερότητάς του και της πρακτικότητάς του, έγινε αποδεκτό αμέσως από το καταναλωτικό κοινό (βλ. σχετ. τα με αριθμ. 686/4-4-2008, 762/9-4-2008, 1288/13-5-2008, 1662/31-5-2008, 2100/19-6-2008, 2294/27-6-2008, 3795/4-12-2008, 794/13-4-2009, 1153/5-5-2009, 1235/11-5-2009, 1410/19-5-2009, 1699/3-6-2009 και 2901/10-8-2009 τιμολόγια – δελτία αποστολής, εκδόσεως της ενάγουσας, πώλησε 1.000, 1.000, 2650, 1.300, 1.000, 500, 1.000, 950, 850, 850, 3.000, 650, 2.000 τεμάχια (σκαμπώ) στους «Αρβανιτίδης Α.Ε.», Χαλκιάδακης Α.Ε.», «Μετρό Α.Ε.», «Χαλκιάδακης Α.Ε.», «Αρβανιτίδης Α.Ε.», «Μακρο Cash & Carry», Ψυχιατρείο Κρατουμένων Κορυδαλλού, «Χαλκιάδακης Α.Ε.», «Σούπερ Μάρκετ Εγνατία Α.Ε.», «Χαλκιάδακης Α.Ε.», «Σούπερ Μάρκετ Εγνατία Α.Ε.», «Μετρο Α.Ε.», «Βλαχάκης Εμ. Μανίας Εμ. Ο.Ε.» αντίστοιχα). Δεν αποδείχθηκε δε η έκδοση πιστοποιητικού καταχωρίσεως του σχεδίου ή υποδείγματος από τον Ο.Β.Ι., με το οποίο δημιουργείται και το αποκλειστικό δικαίωμα στο υπόδειγμα ή σχέδιο να το χρησιμοποιεί η ενάγουσα και να απαγορεύει σε οποιοδήποτε τρίτο τη χρήση του χωρίς τη συγκατάθεσή της (άρθρ. 26 π.δ. 259/1997), ούτε άλλωστε η ενάγουσα επικαλείται την έκδοση σχετικού πιστοποιητικού. Η εναγομένη ανώνυμη εταιρία, η οποία ιδρύθηκε το έτος 1987, ενώ πριν λειτουργούσε ως ατομική επιχείρηση του Συμεών Παπαδόπουλου, έχει ως σκοπό και επιχειρηματική δραστηριότητα την παραγωγή και εμπορία πλαστικών ειδών. Η ενάγουσα, στις 4/3/2010, πληροφορήθηκε ότι η εναγομένη το Σεπτέμβριο του έτους 2009 άρχισε να παράγει και διαθέτει προς πώληση σε διάφορους αγοραστές στην ελληνική αγορά σκαμπώ, τα οποία αποτελούσαν εμφανισιακά δουλικά απομίμηση του πιο πάνω περιγραφόμενου σκαμπώ της, τα οποία, όμως, δεν είχαν παραχθεί από την ενάγουσα. Συγκεκριμένα, η εναγομένη στο παραγόμενο και διατιθέμενο προς πώληση από το Σεπτέμβριο του έτους 2009 από αυτήν σκαμπώ έχει αντιγράψει τον ιδιαίτερο διασηματισμό και όλα τα πιο πάνω αναλυτικά περιγραφόμενα εξωτερικά χαρακτηριστικά του προϊόντος της ενάγουσας (ήτοι διαστάσεις και σχήμα σκαμπώ, αριθμό, θέση και μέγεθος λωρίδων, αριθμό, μέγεθος και θέση γραμμώσεων λωρίδων, τρόπο πλοκής λωρίδων, αριθμό, θέση και μέγεθος νεύρων, αριθμό, θέση και μέγεθος δακτυλίων νεύρων, αριθμό, θέση και μέγεθος οπών, τρόπο διαίρεσης της κάτω επιφάνειας του καθίσματος, αριθμό, διαστάσεις και σχήμα ποδιών, σχήμα και διαστάσεις πελμάτων ποδιών, διαστάσεις, πορεία και θέση σκωτιών κ.λ.π.). Η μόνη διαφορά μεταξύ των δύο σκαμπώ συνίσταται ως προς την ποιότητά τους, καθώς το σκαμπώ που παράγει και εμπορεύεται η εναγομένη δεν έχει την ίδια σταθερότητα με αυτήν του προϊόντος της ενάγουσας, λόγω της μη χρησιμοποίησης από

© Επιφάνει  
Η Διαφήμιση

(12<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –

Τακτική Διαδικασία)

αυτήν της απαιτούμενης σε ποσότητα πρώτης ύλης, με αποτέλεσμα με το βάρος του καθήμενου σε αυτό, εάν είναι ιδιαίτερα αυξημένο, τα πόδια του σκαμπώ να παρεκκλίνουν προς τα έξω και να λυγίζουν ή σπάζουν. Από την ως άνω δουλκή απομίμηση η συνολική οπτική εντύπωση που προκαλείται στο καταναλωτικό και συναλλασσόμενο κοινό είναι ταυτόσημη (για τα δύο σκαμπώ) και προκαλείται λόγω της οπτικής ομοιότητάς τους σύγχυση στο ίδιο κοινό. Τη σύγχυση αυτή επιτείνει το γεγονός ότι η εναγομένη στα σκαμπώ που παράγει και εμπορεύεται αναγράφει στην εσωτερική πλευρά του καθίσματος του σκαμπώ τη λέξη «Miltoplast S.A.», ώστε να μην καθίσταται άμεσα ορατό από το οπτικό πεδίο του ενδιαφερόμενου αγοραστή. Μετά από έρευνα δε που πραγματοποίησε η ενάγουσα στην αγορά διαπίστωσε ότι δυνάμει του με αριθμ. 00000314/2-3-2010 δελτίου αποστολής – τιμολογίου της, η εναγομένη είχε πουλήσει στην εταιρία με την επωνυμία «


» (που ασκεί επιχείρηση εμπορίας ειδών οικιακής χρήσης στην Αθήνα) 70 σκαμπώ, η οποία στη συνέχεια μεταπώλησε μερικά από αυτά στο  
που διατηρεί επιχείρηση στην Αθήνα και αυτός στη συνέχεια (στις 4/3/2010), μεταπώλησε 4 εξ αυτών στο

, δυνάμει του με αριθμ. 179/4-3-2010 δελτίου αποστολής – τιμολογίου. Επίσης, πώλησε η εναγομένη τεμάχια του προϊόντος αυτού, κατά δουλκή απομίμηση του προϊόντος της ενάγουσας, στην εταιρία με την επωνυμία «

», που ασκεί εμπορική επιχείρηση στο  
η οποία στη συνέχεια μεταπούλησε τέσσερα από τα σκαμπώ αυτά στην ενάγουσα με το με αριθμ. 1/15-3-2010 δελτίο αποστολής – τιμολόγιό της και στη  
η οποία διατηρεί επιχείρηση ειδών οικιακής χρήσης με το διακριτικό τίτλο «

», στην  
η οποία στη συνέχεια μεταπούλησε τέσσερα από τα σκαμπώ αυτά στην ενάγουσα με το με αριθμ. 1393/16-3-2010 δελτίο αποστολής – τιμολόγιό της. Η εναγομένη προέβη και συνεχίζει να προβαίνει στην παραγωγή και διάθεση προς πώληση των οπτικώς πανομοιότυπων με αυτών της ενάγουσας σκαμπώ στον ίδιο συναλλακτικό κύκλο πελατών, χωρίς την άδεια της ενάγουσας, με πρόθεση ανταγωνισμού δια των οργάνων και προστηθέντων της, και κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη, δηλαδή αντίθετο προς τις ιδέες του μέσου κοινωνικού και με χρησιμότητα και φρόνηση, κατά τη γενική αντίληψη, σκεπτόμενου ανθρώπου, κατά παράβαση των διατάξεων του Ν. 146/1914, γνωρίζοντας τα όργανα και οι προστηθέντες αυτής ότι η ενάγουσα παράγει και καθιέρωσε πρώτη στην αγορά το συγκεκριμένο σκαμπώ και ότι θα προκληθεί σύγχυση στο καταναλωτικό κοινό, δηλαδή με σκοπό τη για δικό της όφελος εκμετάλλευση της καλής φήμης του πιο πάνω προϊόντος της ενάγουσας, που καθιερώθηκε πρώτο στις συναλλαγές, σε συνδυασμό και με την καλή φήμη της ενάγουσας από την πολυετή και συνεχή παρουσία των διακρινομένων προϊόντων της στην αγορά, τον όγκο των πραγματοποιούμενων πωλήσεων, την καλή ποιότητα αυτών και τη διαφημιστική προβολή τους και ειδικότερα, με σκοπό να αποσπάσει πελάτες από την ενάγουσα, αποκομίζοντας αθέμιτο οικονομικό όφελος σε βάρος της, με τη δημιουργία κινδύνου σύγχυσης στο καταναλωτικό κοινό ως προς την προέλευση των ομοειδών προϊόντων, καθώς υφίσταται κίνδυνος να θεωρήσει ότι τα διατιθέμενα από την εναγομένη

σκαμπώ προέρχονται από την επιχείρηση της ενάγουσας ή κατόπιν αδείας της ή ότι τελεί σε συνεργασία μαζί της. Η ομοιότητα δε των δύο σκαμπώ, ήτοι αυτών που παράγει η ενάγουσα και αυτών που παράγει η εναγομένη, είναι τόσο μεγάλη, ώστε να είναι δυσχερής ο διαχωρισμός τους από το καταναλωτικό κοινό και αφενός μεν να προκύπτει ότι η εναγομένη ενήργησε με σκοπό ανταγωνισμού της ενάγουσας και κατά τρόπο που αντίκειται στα χρηστά ήθη κατά τα ανωτέρω, αφετέρου δε να μειώνεται το αγοραστικό κοινό της ενάγουσας. Συνεπώς, αποδεικνύεται ότι η εναγομένη, δια των οργάνων και προστηθέντων της, διενεργεί πράξεις αθεμίτου ανταγωνισμού σε βάρος της επιχείρησης της ενάγουσας σε σχέση με το εν λόγω προϊόν της (Ν. 146/1914), εφόσον αποδείχθηκε ότι επιδιώκει, όχι με βάση την ποιότητα και την τιμή του προϊόντος της αυτού, πράγμα που συμβαίνει με συνθήκες υγιούς και θεμιτού ανταγωνισμού, αλλά με αθέμιτα μέσα, την προσέλκυση πελατείας στο σχετικό κύκλο συναλλαγών και το εύκολο και γρήγορο κέρδος σε βάρος της ενάγουσας, υπεισερχόμενη στον κύκλο πελατείας της για να αυξήσει σε βάρος εκείνης τις δικές της εμπορικές δραστηριότητες, ότι υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως του καταναλωτικού κοινού σχετικά με τον παραγωγό του επίδικου προϊόντος και την ύπαρξη συνεργασίας μεταξύ της επιχείρησης της ενάγουσας και της επιχείρησης της εναγομένης, ή την παραχώρηση άδειας από την ενάγουσα στην εναγομένη να παράγει και να πωλεί τα συγκεκριμένα προϊόντα, με αποτέλεσμα τη μείωση των πωλήσεων της ενάγουσας, καθώς ο μέσος καταναλωτής, ο οποίος έχει κατά νου τη συνολική εντύπωση του προϊόντος, δεν θα προσέξει τα λεκτικά στοιχεία του προϊόντος της εναγομένης, αλλά θα βασιστεί στην εξωτερική εικόνα του, την οποία αναπαράγει η εναγομένη. Επομένως, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, εφόσον η εναγομένη προέβη στην παραγωγή και την εμπορία του προϊόντος αυτού με πράξεις αθεμίτου ανταγωνισμού σε βάρος της επιχείρησης της ενάγουσας και ο κίνδυνος της παραγωγής και της εμπορίας του στο μέλλον από την εναγομένη δεν εξέλιπε, η ενάγουσα έχει δικαίωμα να αξιώνει την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον, για την αποτροπή του ως άνω απειλούμενου κινδύνου προκλήσεως συγχύσεως στο καταναλωτικό κοινό ως προς την ταυτότητα προέλευσης του επίδικου προϊόντος και εντεύθεν επελεύσεως ζημίας στην ενάγουσα από την προαναφερόμενη συμπεριφορά της εναγομένης. Συνεπεία της ως άνω παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς των οργάνων της εναγομένης, αλλά και των από αυτήν προστηθέντων για την κατασκευή και εμπορία του σκαμπώ της, υπαλλήλων και εργατών της, που ενήργησαν στα πλαίσια της υπηρεσίας που τους ανέθεσε και υπό τις οδηγίες και εντολές της, με την αθέμιτη εκμετάλλευση της εμπορικής φήμης της ενάγουσας, η οποία έγινε, όπως ήδη σημειώθηκε, προς το σκοπό απόσπασης πελατείας απ' αυτήν και με την οποία προκλήθηκε και πάντως μπορούσε να προκληθεί σύγχυση ως προς την προέλευση και ποιότητα των προϊόντων της, η ενάγουσα υπέστη ηθική βλάβη, διότι επλήγη η εμπορική πίστη, η επαγγελματική της φήμη και υπόληψη και το εμπορικό της μέλλον, αφού το συναλασσόμενο και καταναλωτικό κοινό, υπολαμβάνοντας πεπλανημένα, λόγω της δουλικής απομίμησης, ότι πρόκειται για σκαμπώ παραγωγής της ενάγουσας, αγοράζει σκαμπώ που παράγει η εναγομένη, θεωρώντας ότι προέρχονται από την επιχείρηση αυτής. Λαμβάνοντας δε υπόψη το είδος, τη διάρκεια και τις συνθήκες της προσβολής, της βαρύτητας της βλάβης της ενάγουσας, του βαθμού πταίσματος των οργάνων και προστηθέντων της

Θ. Σαμψουλάκης  
Κ. Σαμψουλάκης  




(13<sup>ο</sup> φύλλο της με αριθμό 4627/2012 απόφ. του Πολ.Πρωτ.Πειραιώς –

Τακτική Διαδικασία)

εναγομένης, της συνεχιζόμενης συμπεριφοράς της και την οικονομική κατάσταση των διαδίκων, κρίνεται εύλογο το ποσό των 10.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που η ενάγουσα υπέστη. Κατόπιν των ανωτέρω πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει η υπό κρίση αγωγή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να απαγορευθεί στην εναγομένη να παράγει, να εμπορεύεται, να διαθέτει προς πώληση, να προωθεί, να κυκλοφορεί κατά οποιοδήποτε τρόπο, να εκθέτει και να διαφημίζει στην ελληνική αγορά το προϊόν (σκαμπώ) που αποτελεί δουλική απομίμηση του περιγραφόμενου με λεπτομέρεια στο σκεπτικό της παρούσας προϊόντος (σκαμπώ) της ενάγουσας, να υποχρεωθεί η εναγομένη να αποσύρει από την ελληνική αγορά όλα τα προϊόντα – σκαμπώ που παρήχθησαν από αυτήν (εναγομένη) και αποτελούν απομίμηση του προαναφερόμενου προϊόντος (σκαμπώ) της ενάγουσας, τα οποία (τα παραχθέντα από την εναγομένη σκαμπώ) βρίσκονται στην κατοχή της εναγομένης, να διαταχθεί η καταστροφή όλων των προϊόντων – σκαμπώ που παρήχθησαν από την εναγομένη και αποτελούν απομίμηση του προαναφερόμενου προϊόντος (σκαμπώ) της ενάγουσας και να αναγνωριστεί η υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000 ευρώ), ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Όσον αφορά στο αίτημα για την κήρυξη της παρούσας προσωρινά εκτελεστής, το Δικαστήριο κρίνει ότι δε συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι και γι' αυτό το σχετικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο κατ' ουσίαν. Τέλος, πρέπει να συμψηφισθεί στο σύνολό της η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας αυτών (άρθρο 178 παρ. 1 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

**ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ**

**ΔΙΚΑΖΕΙ** αντιμωλία των διαδίκων.

**ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ** ό,τι κρίθηκε στο σκεπτικό ότι πρέπει να απορριφθεί.

**ΔΕΧΕΤΑΙ** εν μέρει την υπό κρίση αγωγή.

**ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ** στην εναγομένη να παράγει, να εμπορεύεται, να διαθέτει προς πώληση, να προωθεί, να κυκλοφορεί κατά οποιοδήποτε τρόπο, να εκθέτει και να διαφημίζει στην ελληνική αγορά το προϊόν (σκαμπώ) που αποτελεί δουλική απομίμηση του περιγραφόμενου με λεπτομέρεια στο σκεπτικό της παρούσας προϊόντος (σκαμπώ) της ενάγουσας.

**ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ** την εναγομένη να αποσύρει από την ελληνική αγορά όλα τα προϊόντα – σκαμπώ που παρήχθησαν από αυτήν (εναγομένη) και αποτελούν απομίμηση του περιγραφόμενου με λεπτομέρεια στο σκεπτικό της παρούσας προϊόντος (σκαμπώ) της ενάγουσας, τα οποία (τα παραχθέντα από την εναγομένη σκαμπώ) βρίσκονται στην κατοχή της εναγομένης.

**ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ** την καταστροφή όλων των προϊόντων – σκαμπώ που παρήχθησαν από την εναγομένη και αποτελούν απομίμηση του περιγραφόμενου με λεπτομέρεια στο σκεπτικό της παρούσας προϊόντος (σκαμπώ) της ενάγουσας.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000 ευρώ), με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ στο σύνολό της τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στον Πειραιά, στις 23/2/2012.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ



Θ. Σωφίλου  
Η. Σωφίλου



ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού, στον [redacted], σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 22/10/2012, μετά τη μετάθεση και αναχώρηση της ως άνω Προέδρου Πρωτοδικών, Ευγενίας Τσιώρα, με άλλη σύνθεση, αποτελούμενη από την Παρασκευή Μπερσή, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την Ελένη Οικονόμου και τον Ιωάννη Ναυπλιώτη, Πρωτοδίκες, με την παρουσία της Γραμματέως της έδρας, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

